FEBRUARI 2023

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

NÄRMA DIG HONOM

ETT BUDSKAP FRÅN ÄLDSTE RENLUND

Fem ledmärken på vår väg hem, s. 4

JESU UNDERVERK

Han stillar stormarna – och lugnar sjömännen, s. 14

40 Sidon
SYRIEN
43
40 Tyrus
Dan
42 Caesarea Filippi
STORA HAVET
(MEDELHAVET)
19, 22, 23, 29, 35, 36,
39, 45, 46, 48
Kapernaum
GALILEEN
20,
37
Betsaida
28
13
Kana
90
18, 32, 33, 38,
41, 89
GALILEISKA
SJÖN
Nasaret
1, 3, 10,
17
21, 26, 27, 31,
44, 47
30
Nain
34
Gadara
57
Caesarea
DEKAPOLIS

16
Sykar
54, 55, 58, 59, 60
PEREEN
JUDEEN
51
Emmaus
86
61, 62
Jeriko
11
Betabara (Betania)
12
53, 56, 63, 65
Betania
4, 5, 7
Betlehem
Jerusalem
6, 9, 14, 15, 24, 25, 49, 50, 52, 64, 66–85, 87, 88, 91
Hebron
2
DÖDA HAVET
EDOM
Masada
Beer-Sheba
8

Är det möjligt att bygga Sion i dag?

”Så ska ni be: Vår Far i himlen, låt ditt namn bli helgat.
Låt ditt rike komma.
Låt din vilja ske, på jorden som i himlen.”
MATTEUS 6:9–10

Vi lär oss av folket som byggde Enoks stad och av nephiterna efter Kristi besök, om samhällen som älskade och tog hand om varandra på ett vackert och heligt sätt. Vi som par har ofta undrat om ett sådant samhälle skulle kunna existera i dag?

Under de senaste åren har vi välsignats med möjligheten att få umgås med många afrikanska flyktingar som har flyttat till Spokane i Washington, USA. När vi har byggt relationer med dessa underbara individer och familjer har vi fått ta emot så mycket kärlek och vänlighet. Vi ser fram emot att låta er få höra några av deras berättelser (se sidan 8). Vi har lärt oss mycket av deras tro på och kärlek till vår Frälsare Jesus Kristus. Deras upplevelser, arv och beslutsamhet att följa honom har storligen berikat våra liv och har stärkt vår församlingsfamilj och hela vårt grannskap.

Våra afrikanska vänner har varit bra föredömen i fråga om lärjungeskap. Som äldste Dale G. Renlund lär oss i det här numret bad Jesus inte bara sina lärjungar i Nya testamentet att följa honom, utan han uppmanade också alla *framtida* lärjungar, oss inräknade, att följa honom. Som lärjungar ”behöver vi samvetsgrant anpassa *vår* vilja efter vår himmelske Faders vilja” (se sidan 4). Genom att göra det kan vi lära oss älska som han älskar och tjäna som han vill att vi ska tjäna.

Ja, det är möjligt att skapa en gemenskap av människor som älskar och tar hand om varandra på ett vackert och heligt sätt. Vi har sett det hända.

Med vänlig hälsning

Alice och Philip Huber

HERRENS BÖN. AV JAMES TISSOT © BROOKLYN MUSEUM OF ART / BRIDGEMAN IMAGES

"Vår viktigaste identitet är att vi är barn till Gud, oavsett hur vi annars väljer att identifiera oss."
– Äldste Dale G. Renlund, sidan 4

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Februari 2023
Årgång 147 Nr 2
Liahona 18910 180

INNEHÅLL

4 **Han märkte ut stigen och visade vägen**
Äldste Dale G. Renlund
Vi kan följa de här fem ledmarkeringarna från Jesu Kristi liv för att hitta hem.

8 **Hur vi blir ett Sions folk**
Alice och Philip Huber
Här är en beskrivning av vad som hände när vår församling sträckte ut handen – med kärlek, tjänande och vänskap – till swahilitalande flyktingar i vårt område.

14 Jesu underverk
Frid, var lugn: Han stillar våra stormar
Stephen Turcotte

18 Kyrkan finns här
Tegucigalpa, Honduras

20 Till föräldrar
Hur man bygger på Jesu Kristi lärdomar

22 Evangeliets grunder
Resurser för ungdomar och barn

25 Porträtt av tro
Där Herren behövde mig
Noel Cohen

26 **Sista dagars heliga berättar**
Inspirerande berättelser från medlemmar runt om i världen om hur vårt tjänande kan återspegla Jesu Kristi kraft och exempel.

36 Stödverksamhetens principer
Tjäna med ödmjukhet

38 Trofast åldrande
Förbered dig för din intervju med Herren
John C. Neubauer

48 **Överblicka Frälsarens verksamhet**
Utforska en utvikningskarta med händelser från Jesu Kristi liv och verksamhet.

OMSLAG

Kristus och barnen, av Walter Rane, kopiering förbjuden

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randall K. Bennett
Rådgivande: Sharon Eubank, Walter F. González, Jan E. Newman, Michael T. Ringwood

Verkställande chef: Richard I. Heaton
Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston
Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson
Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie, Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Publikationsassistent: Nancy Sutton
Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Alison R. Wood
Redaktionspraktikanter: JoLyn D. Brown, Jamie LeSueur

Art director: Tadd R. Peterson
Design: Fay P. Andrus, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy
Designpraktikant: Megan Barnum

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscilla Biehl Motta

Produktionschef: Ammon Harris
Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Zane R. Gray II, Bryan W. Gygi, Michelle Proctor, Marrissa M. Smith, Rohn Solomon

Tryckerichef: Steven T. Lewis
Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: *Liahona,* Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

KOM OCH FÖLJ MIG

40 I harmoni med Herrens vilja
Äldste Alfred Kyungu
Att göra Herrens vilja krävde uppoffringar för vår familj, men när vi lydde upptäckte vi många välsignelser.

44 Matteus 4–7; Lukas 4, 6 och Johannes 2
Korta artiklar till stöd i dina studier av Nya testamentet.

UNGA VUXNA

30 Leder inte lydnad till välsignelser?
Madison Neuner
När min lydnad inte skyddade mig från förödande prövningar lärde jag mig att tänka annorlunda på syftet med välsignelser.

34 Att förstå ”Varför?”
Zach Wolf
Jag undervisade andra med övertygelse om varför vi har prövningar tills jag ställdes inför en egen.

FLER NYA ARTIKLAR I *LIAHONA*

Varje månad hittar du ytterligare artiklar i *Liahona* på liahona.JesuKristiKyrka.org eller i appen Evangeliebiblioteket. Återkommande ämnen är bland annat medlemmars berättelser och insikter vad gäller Kom och följ mig, ensamstående vuxna, föräldraskap, hur man hanterar livets utmaningar med tro, med mera.

UV: AKTUELLT

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV: Aktuellt* som du hittar i Evangeliebiblioteket under Tidningar eller Vuxna > Unga vuxna.

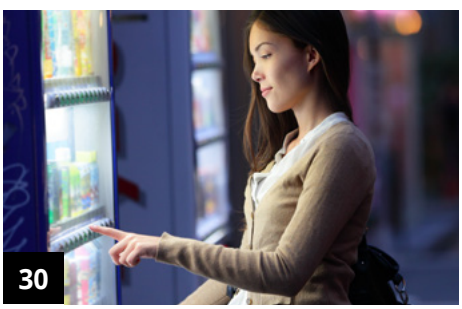

KONTAKT

Hitta nummer av tidskriften på **liahona.JesuKristiKyrka.org.** Använd länken på den sidan för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på **liahona@ChurchofJesusChrist.org** eller vanlig post på:
Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder ”kompass” eller ”vägvisare”) publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2023 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: February 2023 Vol. 147 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. USA subscription price is $10.00 per year, Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. **Subscription help line: 1-800-537-5971.** Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

HAN MÄRKTE UT STIGEN OCH VISADE VÄGEN

Äldste Dale G. Renlund
i de tolv apostlarnas kvorum

När vi följer Jesus Kristus och gör det han gjorde kan vi tryggt återvända till vårt himmelska hem.

För ett antal år sedan ville min familj och jag vandra längs en bergsstig på Island för att se ett känt vattenfall. Vi hade aldrig varit på det här berget. Vi var osäkra på stigen och vi är inte erfarna vandrare.

Vi såg andra ge sig iväg längs stigen och följde efter. Snart var de utom synhåll, och det var också stigen. Vi tittade noga och lade märke till högar av avsiktligt utplacerade stenar i rösen som vid regelbundna intervaller märkte ut stigen till vattenfallet. Vi litade på att om vi kunde hitta rösena så skulle de leda oss till vattenfallet.

Nära vandringsleden fanns områden med vit, fluffig ängsull[1] som växer i våtmarker. Att kliva ut bland ängsullen resulterade alltid i gyttjiga, vattenfyllda skor. Vi lärde oss att ängsullen märkte ut en stig som vi inte ville följa.

Vägen var inte lätt. Ibland var den brant, och vi blev trötta. Men vi framhärdade, lade noga märke till rösena och undvek ängsullen. Till slut belönades vi för våra ansträngningar. Vi kom fram till det storslagna vattenfallet och njöt av utsikten från bergstoppen och det uppfriskande vattnet.

När vi vandrade nerför berget såg vi faror som vi inte hade sett tidigare. Rösena hade hjälpt oss att undvika djupa vattensamlingar och branta klippor. Vi kände tacksamhet över att de där rösena tryggt hade lett oss till vårt mål.

Vår resa genom livet är som den här sommarvandringen. Vi vill återvända till vårt himmelska hem, men stigen kan vara svår att ta sig fram på. När vi studerar Jesu Kristi liv och lärdomar kan vi lära oss hur han tog sig fram genom jordelivet och placerade ut metaforiska rösen för oss att följa. När vi följer dessa rösen och gör det som Jesus gjorde, kan vi tryggt återvända och nå vår destination.

RÖSE 1:
Vetskap om vilka vi är

Jesus Kristus fick insikt om vem han var (se Lukas 2:49). Även om vi inte vet hur han kände sig när han blev döpt av Johannes måste denna gudomliga försäkran ha varit till tröst när hans Fader talade till honom ”från himlen: ’Du är min älskade Son. I dig har jag min glädje’” (Markus 1:11).

Med tilltro till sin identitet kunde Jesus Kristus förkunna för Petrus och Andreas: ”Jag är den om vilken det är skrivet av profeterna” (Joseph Smiths översättning, Matteus 4:18 [i Studiehjälpmedel]). Och till den samariska kvinnan förkunnade han: ”Det Är Jag, den [Messias som kallas Kristus] som talar med dig” (se Johannes 4:25–26).

Vetskapen om vilka *vi* är, är ett röse av grundläggande vikt. Vår viktigaste identitet är att vi är barn till Gud, oavsett hur vi annars väljer att identifiera oss. Om vi inte hittar det här röset kan vi irra oss bort från stigen och hamna bland ängsullen.

KRISTUS KALLAR PETRUS OCH ANDREAS, AV HARRY ANDERSON

RÖSE 2:
Sträva efter att få veta vår himmelske Faders vilja

Jesus Kristus sökte sin Faders vilja. Efter sitt dop ”leddes Jesus av Anden ut i öknen för att *vara med Gud*” (Joseph Smiths översättning, Matteus 4:1, i Studiehjälpmedel).

”När han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter och *hade samtalat med Gud*, blev han till slut hungrig och lämnades att bli frestad av djävulen” (Joseph Smiths översättning av Matteus 4:2 [i kyrkans utgåva av Bibeln på engelska, Matthew 4:2, fotnot *2c*]; betoning tillagd).

Varför gick Jesus ut i öknen för att samtala med Gud? Det är rimligt att tro att han gjorde det för att ta reda på sin Faders vilja, så att det inte skulle råda några tvivel om vad Guds vilja för honom var. På liknande sätt är det ett röse för oss att ta reda på Guds vilja för oss. Om vi inte vet vad Guds vilja för oss är, vandrar vi ut i ängsullen.

Vi får veta Guds vilja för oss genom skrifterna, levande profeters ord och den Helige Andens viskningar. Men vi behöver önska att få vara med och samtala med Gud i bön, som Jesus gjorde. Vetskapen om vår sanna relation till Gud, att han är vår Fader och att vi är hans barn, gör bönen naturlig (se Matteus 7:7–11). Svårigheter med bön beror på att man glömmer det här förhållandet.[2]

RÖSE 3:
Anpassa vår vilja efter vår himmelske Faders vilja

Jesus Kristus anpassade sin vilja efter sin Faders vilja. En gång när Jesus var på resande fot satte han sig vid Jakobs brunn utanför staden Sykar i Samarien, medan hans lärjungar gick in i staden för att köpa mat. En samarisk kvinna kom för att hämta vatten, och Jesus bad henne dra upp lite åt honom. Hon blev förvånad över frågan, eftersom den kom från en jude. Under samtalet som följde fick hon veta att Jesus var den utlovade Messias. Hon återvände till staden och förkunnade att hon hade träffat Messias (se Johannes 4:3–29).

När lärjungarna återvände uppmuntrade de Jesus att äta maten som de hade köpt (se Johannes 4:31) och ”blev förvånade över” att han hade talat med en samarisk kvinna (se Johannes 4:27). Frälsaren svarade: ”Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig” (Johannes 4:34). Jesu mat – hans syfte – var att göra Faderns vilja och utföra Faderns verk. Han sa: ”Jag har inte kommit ner från himlen för att göra min egen vilja, utan hans vilja som har sänt mig” (Johannes 6:38). Jesus tillät att hans vilja skulle ” införlivas i Faderns vilja” (Mosiah 15:7) och anpassade sin vilja efter Guds vilja. Det här är ännu ett röse som Jesus lämnade åt oss.

Vi behöver samvetsgrant anpassa *vår* vilja efter vår himmelske Faders vilja. Bönen är ett sätt att göra det på. ”Ändamålet med bönen är inte att förändra Guds vilja” utan att hjälpa oss att få vetskap om och acceptera hans vilja.[3]

RÖSE 4:
Ingå och hålla förbund med Gud

Jesus Kristus lät döpa sig ”för att uppfylla all rättfärdighet” (2 Nephi 31:5). Han sa till Nikodemus: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike” (Johannes 3:5). Jesus sa till sina framtida lärjungar: ”Följ mig” (Matteus 4:19).

Vi gör det genom att utöva tro på Jesus Kristus, omvända oss, bli döpta i hans namn, ta emot den Helige Anden och fortsätta ingå och hålla förbund med Gud. Vi sluter förbund om att hålla Kristi bud, som ges till vår nytta. Varje förbund är ett röse längs förbundsstigen som leder till Kristus.

På vår sommarvandring var vi fria att välja en annan stig till toppen av berget, men en annan stig skulle kanske inte, och hade förmodligen inte, lett till vattenfallet. Vi kunde ha blivit fördröjda om vi hade fastnat i gyttjan, blivit hindrade av farliga stup, eller gett upp på grund av trötthet. Att stanna kvar på stigen var den mest direkta och säkra vägen till vår destination.

I livet kan vi inte skapa vår egen stig och förvänta oss Guds utlovade resultat (se Matteus 7:24–27). Vi är fria att välja, men vi kan inte välja konsekvenserna av att inte följa den uppenbarade vägen. Vi kan inte snubbla ut från en klippa och ”bestämma” oss för att inte falla.

RÖSE 5:
Hålla ut intill änden

Jesus Kristus ville ”fullborda [Faderns] verk” (Johannes 4:34). I slutet, på korset, när Jesus hade fullbordat ”det verk som” Gud gav honom att utföra (Johannes 17:4), sa han: ”Det är fullbordat” (Johannes 19:30). Att fullborda sitt verk är ett röse som behövs för att vi ska kunna nå fram till vår önskade destination. Jesus Kristus sa: ”Inte alla som säger ’Herre, Herre’ till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja” (Matteus 7:21).

Till dem som inte gör det säger Frälsaren: ”Ni har aldrig *känt* mig” (Joseph Smiths översättning av Matteus 7:33 [i kyrkans utgåva av Bibeln på engelska, Matthew 7:23, fotnot *a*]; betoning tillagd). Om vi inte förstår vad Frälsaren försökte åstadkomma får vi så småningom blöta, leriga skor eftersom vi aldrig lärde känna honom eller förenade oss med honom i hans verk.

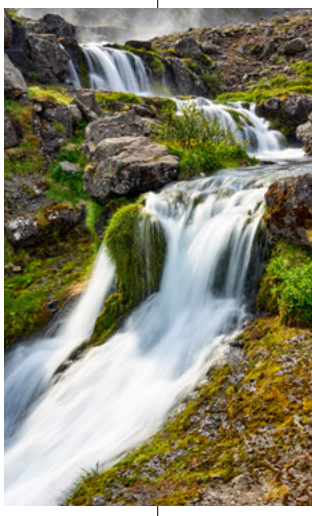

Genom att Jesus Kristus visste vem han var, kände till sin Faders vilja och anpassade sin vilja efter hans, ingick och höll förbund med Gud och höll ut intill änden, märkte han ut stigen och visade vägen[4] för hur vi kan återvända till vårt himmelska hem. Vår uppgift är att följa dessa rösen. Alltså ska vi inte bara följa hans väg medan vi är här på jorden, utan vi gör det om vi vill bli arvingar[5] till allt som vår himmelske Fader har (se Joseph Smiths översättning av Johannes 3:36 [i kyrkans utgåva av Bibeln på engelska, John 3:36, fotnot *a*]). ■

SLUTNOTER

1. Ullsläktet.
2. Se Bible Dictionary, ”Prayer”.
3. Se Handledning för skriftstudier, ”Bön”.
4. Se ”How Great the Wisdom and the Love”, *Hymns*, nr 195.
5. Se ”Kom följen mig”, *Psalmer*, nr 79.

HUR VI BLIR ETT SIONS FOLK

När vi umgås med personer från olika bakgrunder inser vi att deras breda erfarenhet och arv berikar vår församling och vårt samhälle.

Alice och Philip Huber

Under de senaste åren har vi välsignats med att få hjälpa till att tjäna och sprida evangeliet till många afrikanska flyktingar som bor i Spokane i Washington, USA. Innan de kom till USA hade många av dem upplevt fasorna orsakade av krig, svält och familjer som tvingats isär i sina hemländer Rwanda, Burundi, Kenya, Uganda, Tanzania och Demokratiska republiken Kongo.

Vi vet att inte alla församlingar runt om i världen har flyktingar i sitt område, men alla församlingar och grenar har människor med olika bakgrund, och vi strävar alla efter att samla in Israel och bygga Sion där vi bor. Vi vill beskriva hur ”älska, dela med sig, inbjuda”[1] såg ut för oss, när vi nu berättar om några av de upplevelser vi haft de

senaste åren. Vi tror att de här principerna kan tillämpas på församlingar runt om i världen.

Tjänande

Precis som Ammon och Mosiahs andra söner som var på mission hos lamaniterna, ville vi att vårt tjänande skulle bottna i en motivation att hjälpa andra känna att Kristus älskar dem (se Mosiah 28:1–3; Alma 26:15). Som äldste Jeffery R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum en gång sa: ”Böner besvaras … oftast … av Gud genom andra människor. Så, jag ber att han ska använda oss. Jag ber att vi kan bli svaret på andras böner.”[2]

Nyafuraha Mukushaka kom till Spokane i juni 2019 från Burundi. Inom kort började hon arbeta på en glasfabrik klockan sex varje morgon. Morgonbussens tidtabell hindrade henne från att ta sig till jobbet i tid. I fyra månader, medan hon arbetade på att skaffa körkort, steg medlemmar i kyrkan upp tjugo i fem varje morgon för att köra hem till henne och skjutsa henne till arbetet. Hon berättade om den här upplevelsen för sina föräldrar och sin bror som kom till Spokane i augusti 2021. Hennes far Vincent blev intresserad av det återställda evangeliet när han ville ta reda på vilka som var villiga att utföra ett sådant tjänande för hans dotter. Vincent blev medlem i kyrkan i november 2021.

Kayitesi Muhorakeye och hennes dotter Divin, som ursprungligen kom från Demokratiska republiken Kongo via Rwanda, anlände till Spokane i januari 2021 för att leta efter jobb och ett hem så att deras

FOTON MED TILLSTÅND AV FÖRFATTARNA

Till vänster: Broder Huber och Henry Rashidi före Henrys dop. Församlingsmedlemmarna och missionärerna hade ett gott samarbete i att undervisa och ge vänskapligt stöd.

familj med sju barn kunde flytta ifrån Texas. Kyrkans medlemmar hjälpte dem att hitta och flytta in i ett hem. Fyra familjemedlemmar har sedan dess blivit medlemmar i kyrkan.

Sätten att älska och hjälpa våra bröder och systrar som kommer från Afrika är så varierande och kan rymmas i schemat hos alla som är villiga att göra en insats. Våra vänner behövde hjälp med att lära sig engelska, handla mat, registrera barn i skolan, lära sig köra bil, öppna bankkonto, lära sig laga mat med amerikanska varor med mera. Vi sökte aktivt efter tillfällen i stället för att vänta på att någon skulle be om hjälp eller tills det var bekvämt att hjälpa till.

Missionsarbete på plats och på internet

När de här swahilitalande flyktingarna började komma till kyrkan behövde vi missionärer som kunde prata både swahili och engelska. Missionärerna i församlingen började lära sig swahili, men utan infödda talare gick det långsamt att lära sig. I mars 2019 åkte missionsledarna för Washingtonmissionen Spokane för att hämta nya missionärer på flygplatsen. När missionspresidenten och hans fru hälsade på äldste Noel Cohen nämnde de att det stod i hans missionsrekommendation att han talade swahili. ”Hur bra är du på swahili, äldste?” frågade de.

Äldste Cohen svarade att swahili var hans modersmål. Han hade emigrerat till USA från Kenya ett år tidigare. Äldste Cohen tillbringade sedan hela sin mission i vår församling, och han och hans många trofasta kamrater arbetade outtröttligt med att älska och bjuda in många av dessa underbara flyktingar och immigranter att lära sig om det återställda evangeliet. Tacksam för hjälpen från församlingens medlemmar sa äldste Cohen: ”Vi stod för mycket av undervisningen, men medlemmarna stod för mycket av det vänskapliga stödet.” (Läs mer om äldste Cohens upplevelse på sidan 25.)

Vi lärde oss att Herren vet mycket bättre än vi hur hans barn ska samlas in. När vi går framåt och handlar i förenad tro inspirerar och vägleder den Helige Anden oss, ofta på sätt som skiljer sig från vad vi förväntat oss.

När covid-19 drabbade oss våren 2020 oroade vi oss alla för hur vi skulle fortsätta med arbetet. De afrikanska flyktingarna är ett extremt socialt och varmt folk, så isoleringen var tuff för dem. Det var slut med de stora gruppsammankomsterna, både hemma hos medlemmarna och de afrikanska vännerna. I maj 2020 fastade vår församling och bad att vår himmelske Fader skulle välsigna våra afrikanska vänner både timligt och andligt och hjälpa dem att komma till Kristus.

Liksom på många övriga platser i kyrkan började våra missionärer att undervisa via internet. De startade en Facebooksida om kyrkan på swahili.

Vår missionsledare i församlingen vid den tiden, Brian McCann, sa: ”När vi fastade för att Herren skulle hjälpa missionsarbetet med swahilitalande, tänkte vi att det betydde missionsarbetet med swahilitalande i Spokane. Men Herren visade oss verkligen hur användbar tekniken var under covid-19, och plötsligt kom äldsterna och sa: ’Vi undervisar den här personen i Norge och den här personen i Uganda och den här personen i Kenya.’”

Sifa, en afrikansk flykting som bodde i Norge, hittade Facebooksidan och började få lektionerna mycket tidigt på morgonen, enligt amerikansk tid i Spokane. Sifa kontaktade sina lokala missionärer,

och tillsammans med hjälpen från missionärerna i Spokane fick hon kunskap om det återställda evangeliet. Hon och hennes son döptes i Norge i december 2020. Sifa kände personer i Uganda från sin tid som flykting där, och snart undervisade vi 20 personer i ett flyktingläger i Uganda.

Vänskap och att välkomna andra

En av våra tidigare missionsledare i församlingen hittade på en slogan som blivit inrotad i församlingsmedlemmarna: ”Vi är de vänligaste människorna i kyrkan.”

2019 höll vi en afrikansk kulturfest för att lära oss mer om våra afrikanska vänner och deras intressen. Kimberly McCann sa: ”Vi hade lite friterad kyckling, och de tog med sig mat som återspeglade deras kultur. De sjöng och dansade och det var så roligt.”

Brian McCann sa: ”Jag tror att alla som har tillbringat tid med våra afrikanska vänner inser hur rara och vänliga de är. Och man vill bara vara i närheten av sådant. Vi går miste om fina månader och år av vänskap och kamratskap och gemenskap om vi väntar tills de döps. Vi vill vara en del av deras liv nu. De har så mycket att lära oss om kristuslika egenskaper.”

Framför allt kanske andra behöver känna att de har funnit en familj här i vår församling av sista dagars heliga. Flera församlingsmedlemmar började lära sig swahili för att kunna få bättre kontakt med och relatera till våra afrikanska vänner. Församlingsmedlemmarna och våra afrikanska vänner började öppna sina hem för varandra. Det här var så viktigt för många av flyktingarna som var åtskilda från sina familjer eller som hade förlorat släktingar i kriget.

Nshimiyana Adolphe förlorade till exempel båda sina föräldrar på grund av våldet i Demokratiska republiken Kongo och blev föräldralös när han var sex år. Han kom som flykting till Spokane 20 år senare, i augusti 2021. När han firade jul som nyomvänd hemma hos en medlem sa han: ”Det här är första gången i mitt liv som jag har känt mig som en del av en familj.”

Moses Lwakihugo från Demokratiska republiken Kongo förlorade sin far i ett

krig 1997. Moses bodde i flyktingläger i över 10 år. Nu, som prästadömsledare i gruppen för swahilitalande i vår församling, sa han: ”Jag lade märke till att något var annorlunda med kyrkans medlemmar. De lever faktiskt som de lär. I andra kyrkor som jag varit del av kom ingen och besökte mig. I den här församlingen hörde folk av sig och tog med sig måltider när min familj var sjuk. Jag har aldrig sett en kyrka så fylld av kärlek.”

Under tiden som Moses lärde sig om det återställda evangeliet ringde han sin svåger Maroyi för att berätta för honom om kyrkan. Maroyi, som bor i ett flyktingläger i Burundi, sa: ”Vi behöver den här kyrkan i Burundi.” Snart började Moses undervisa sin syster och svåger per telefon tillsammans med missionärerna. Moses syster och svåger döptes, tillsammans med åtta andra i Burundi, samma dag som Moses döptes i Spokane. Gruppen i Burundi har vuxit sig så stor att de behöver en till byggnad för att ta emot alla som kommer varje söndag.

Herrens hand vägleder detta verk, och Vumilia Tambwes upplevelse är bevis på det. Hon var hemma i september 2016 när två systermissionärer knackade på hennes dörr. Vumilia hade emigrerat till USA fem år tidigare från Demokratiska republiken Kongo via Kenya. Hon samtalade vänligt med systrarna men var inte intresserad av deras budskap.

Senare den kvällen åkte systrarna för att äta middag hos en medlemsfamilj som nyligen hade blivit värdfamilj för flyktingar. På grund av språksvårigheterna kunde flyktingfamiljen och värdfamiljen inte kommunicera med varandra. Medlemmarna i flyktingfamiljen hade utslag över hela kroppen och värdfamiljen visste inte hur de skulle hjälpa dem. När de berättade för systermissionärerna om problemet berättade systrarna för medlemsfamiljen att de just hade träffat en kvinna som hette Vumilia som talade både swahili och engelska. Missionärerna gick tillbaka för att be om hennes hjälp.

Vumilia fick veta att utslagen uppstått eftersom familjen av misstag hade använt rakkräm som hudkräm.

Församlingsmedlemmarna och flyktingarna tyckte om att umgås tillsammans medan de lagade mat, hade engelskalektioner och familjekvällar.

Värdfamiljen och Vumilia blev goda vänner och de anordnade en medborgarskapsfest för Vumilia i januari 2017. Vumilia inledde sin resa mot att bli medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga tack vare den sanna vänskap hon kände från kyrkans medlemmar.

Ett annat exempel på Herrens hand i detta verk inträffade före helgdagen Thanksgiving 2018. Diann Ross kände sig manad att åka till mataffären. När hon var där lade hon märke till en afrikansk familj som hade problem med bankomaten. Familjerna Rusimuka och Lwakihugo hade nyligen emigrerat från ett flyktingläger i Burundi. Syster Ross hjälpte familjerna med deras matvaror och bjöd in dem till en Thanksgiving-middag. Paret Ross, familjerna Lwakihugo och Rusimuka blev snart nära vänner.

Går i kyrkan tillsammans

När kyrkans formella sammankomster återupptogs under covid-19-pandemin tillät delstaten Washingtons lag endast 25 procent av byggnadens kapacitet att samlas. Det innebar att vår församling till en början skulle hålla fyra sakramentsmöten för att ta emot alla medlemmar. Vi bestämde oss för att hålla ett av de här fyra sakramentsmötena på swahili.

I september 2020 kallades vi och flera andra par att verka som servicemissionärer för att arbeta med de swahilitalande afrikanska flyktingarna i Spokane. Vårt uppdrag var att skapa en känsla av kärlek, acceptans och vänskap med afrikanska flyktingar och att hjälpa dessa vänner att integreras i vårt samhälle.

I januari 2021 bildade stavsledarna officiellt en swahiligrupp med tre döpta medlemmar och många andra närvarande. Sakramentsmötet översätts till både engelska och swahili och vi har ungdomsklasser och Primär tillsammans med församlingen vi hör samman med. Alla dessa bröder och systrar, vare sig de kommer från ett flyktingläger eller en annan del av Afrika, har meningsfulla, viktiga berättelser att dela med sig av. Sakramentsmötena har gett oss ett värdefullt tillfälle att höra om hur tron har hjälpt våra afrikanska vänner att övervinna otroliga svårigheter. Våra vänner från Afrika har ett rikt arv, och deras kärlek till musik och sång har varit en så berikande del av sakramentsmötet.

Vi har sett fantastiska exempel på mod och återhämtningsförmåga i svårighetens stund. Vi har sett förlåtelse, kärlek och nåd, och förundras ständigt över exemplen på deras tro på Jesus Kristus. Många av flyktingarna som kommer från Afrika har förlitat sig på tron för att övervinna prövningarna. När vi försöker lära oss deras språk och hjälpa dem att lotsa sig igenom livet i ett nytt land, knyts sanna vänskapsband.

Det kanske största vi alla kan lära oss är vidden av familjen. Att verkligen vara bröder och systrar innebär att personer som kommer till vår församling inte känner sig som ”gäster och främlingar, utan som medborgare med de heliga och medlemmar i Guds familj” (Efesierbrevet 2:19). ■

SLUTNOTER

1. Se Gary E. Stevenson, ”Älska, dela med sig, inbjuda”, *Liahona*, maj 2022, s. 84–87.
2. Jeffrey R. Holland, citerad i Sharon Eubank, ”Jag ber att han ska använda oss”, *Liahona*, nov. 2021, s. 55.

Markus 4:35–41; Matteus 14:22–33

FRID, VAR LUGN

HAN STILLAR VÅRA STORMAR

Herrens underverk visade att han ibland stillar stormen, och ibland lugnar han sjömannen.

Stephen Turcotte
Institutionen för fysik, Brigham Young University–Idaho

Vi påverkas alla av stormar eller prövningar under olika stadier i livet. Typen av storm och hur länge den varar varierar och är unik för våra omständigheter. Ofta överraskar de här utmaningarna oss. Även om vi försöker förbereda oss för livets stormar upptäcker vi ofta att vi inte har kraften inom oss att stilla dem.

Jesu Kristi verksamhet och underverk ger oss hopp om att vi kan få hjälp när vi möter dessa stormar. Frälsaren utförde två av dessa underverk på Galileiska sjön. I båda fallen färdades Frälsaren och hans apostlar över vattnet på natten mitt i hårda stormar. Ett noggrant studium av de andliga och fysiska aspekterna av de här två underverken kan ge oss några viktiga lärdomar om Frälsarens makt att hjälpa oss rida ut våra egna stormar.

Ibland stillar han stormen …

Underverket (Markus 4:35–41)

Markus berättar att det första av dessa två underverk ägde rum efter att Jesus hade tillbringat en stor del av dagen med att undervisa folket vid Galileiska sjön. Folket satt på en sluttning med utsikt över vattnet och Frälsaren satt i en båt. På kvällen gick Frälsaren och hans apostlar ombord på en båt för att fara över till östra sidan av sjön.

Men snart fångades båten i en hård storm. Medan Frälsaren sov fridfullt arbetade hans lärjungar desperat för att rädda sina liv. Vindarna och de höga vågorna hotade att sänka båten. I desperation väckte apostlarna till slut Frälsaren med sina ångestfyllda ord: ”Mästare! Bryr du dig inte om att vi går under?” Sedan skedde det stora underverket:

”Han vaknade och talade strängt till vinden och sade till sjön: ’Frid, var lugn’ [se King James Version, Mark 4:39]. Då lade sig vinden och det blev alldeles stilla.

Han sade till dem: ’Varför är ni rädda? Har ni fortfarande ingen tro?’” (Markus 4:38–40).

STORMEN PÅ GALILEISKA SJÖN, AV REMBRANDT VAN RIJN. © ISABELLA STEWART GARDNER MUSEUM / BRIDGEMAN IMAGES

Vetenskapen

Galileiska sjöns unika geografiska beskaffenhet gör den mottaglig för stormvindar. Sjön är drygt 2 mil lång och över 1 mil bred, och är belägen 210 meter under havets yta, med omgivande berg. Några av bergen reser sig så högt som 610 meter över havet. På kvällen stiger ofta den varma, fuktiga luften över vattnet, medan svalare luft från bergen snabbt sänker sig, vilket skapar hårda vindar vid vattenytan. Dessutom är Galileiska sjön relativt grund, med ett maxdjup på 76 meter, vilket tenderar att ge större vågor när vinden är hård.

Även om framsteg har gjorts när det gäller att simulera och förutspå stormar, har människan inte förmågan att kontrollera dem. Det är bara under det senaste århundradet som vi har lärt oss hur vi kan påverka både väder och klimat. Molnsådd har använts för att framkalla nederbörd, och det finns bevis på att stadsmiljöer och föroreningar kan förändra det lokala och globala klimatet. Men förmågan att avsluta en storm, särskilt på så kort tid, ligger bortom människans förmåga. Vind uppstår till följd av variationer i temperatur och tryck mellan olika områden. En stormvind slutar bara när temperaturen och trycket kommer i jämvikt.

Lärdomarna

Något jag har lärt mig av det här underverket är att Frälsaren har makt över elementen. Det var Frälsaren som skapade landmassorna, vattnen, atmosfären och allt på jorden (se Johannes 1:3). I skapelsen hade han makten att befalla elementen och de lydde (se Abraham 4:18). Underverket att stilla stormen visade att han hade samma makt under sin jordiska verksamhet.

Jag tror att Frälsaren undervisade om den frälsande och skyddande kraft han har. Ondskans vindar kan orsaka alla möjliga slags tumultartade vågor i våra liv (se Helaman 5:12). När vi vänder oss till Frälsaren kan vi bli beskyddade från ondskan och dess följder. Vi kan bli frälsta från andlig undergång. (Se Matteus 7:24–27.)

Frälsaren har i sanning kraften att stilla stormarna i våra liv. Ibland blir stormarna stillade snabbt, och andra gånger måste vi uthärda stormarna en tid. Men kom ihåg att samma vindar kan orsaka större vågor på grunt vatten jämfört med på djupt vatten. När vi fördjupar vår tro på Frälsaren upptäcker vi att vi blir mindre påverkade av andliga vindar och vågor som tidigare skulle ha hotat att överväldiga oss.

Ibland lugnar han sjömannen

Underverket (Matteus 14:22–33)

När en stor skara hade följt efter Frälsaren till en öde plats undervisade han dem och mättade dem sedan mirakulöst. På kvällen skickade han iväg lärjungarna på en båt för att i förväg fara över sjön. Han skingrade mängden och gick sedan upp på ett berg i närheten för att be.

Det var stark motvind på sjön och lärjungarna gjorde inte några större framsteg. Senare den natten valde Frälsaren att möta upp dem på ett mirakulöst sätt: genom att gå på vattnet.

När Petrus såg honom ville han lämna båtens relativa säkerhet för att efterlikna Frälsaren och gå på vattnet. Petrus lyckades till en början, men när rädslan tog över började han sjunka, tills Frälsaren räddade honom. (Se Matteus 14:22–33.)

Vetenskapen

En av de konkreta slutsatserna vi kan dra av det här underverket är att Frälsarens kunskap om gravitation, vätskedynamik och andra fysikaliska principer ligger på en nivå långt över vår egen. Vår vetenskapliga kunskap om till exempel gravitation [även kallad tyngdlagen] har utvecklats med tiden. På 1600-talet beskrev sir Isaac Newton gravitation matematiskt, som en kraft som verkar mellan två massor i universum. Den engelske vetenskapsmannen Henry Cavendish visade i slutet av 1700-talet att det finns en mätbar gravitationskraft. Synen på gravitation som en kraft förändrades när Albert Einstein publicerade sin allmänna relativitetsteori 1915. Hans förklaring av gravitation, som nu är allmänt accepterad, är att massor skapar en krökning av både tid och rum.

Allteftersom vår kunskap om gravitation har vuxit har vi tillämpat denna insikt på sätt som har förändrat vår uppfattning om de begränsningar som den utsätter oss för. Föreställ dig till exempel hur det skulle ha varit att vara en av de tusentals i New York City längs Hudsonfloden som såg när Wilbur Wright 1909 susade upp i skyn och flög över floden och runt frihetsgudinnan. Människorna på den tiden förundrades när Wilbur Wright tycktes trotsa tyngdlagen. De hade bevittnat ett underverk – underverket att flyga.

Lärdomarna

Frälsarens underverk då han gick på Galileiska sjön visar att vi fortfarande har mycket att lära oss om gravitation och andra fysikaliska lagar. Det finns så mycket vi inte förstår helt och fullt ännu.

Frälsaren kan också ha undervisat sina lärjungar då och nu om sin makt att stärka, lyfta och möjliggöra. Vi ställs alla inför utmaningarnas vindar och vågor i det här livet. Det är med oss som med Petrus. Ibland avtar inte stormarna, och den enda vägen genom dem och vidare mot vår eviga bestämmelse är att gå ut i stormen med ett fast fokus på Frälsaren.

Vi måste ha tro på Frälsarens möjliggörande kraft att hjälpa oss övervinna våra egna rädslor och begränsningar. Det här är ett viktigt tema som går som en röd tråd genom båda dessa underverk.

Det finns så många lärdomar från de här underverken som kan hjälpa och inspirera oss när vi färdas fram på vår egen resa. Frälsarens underverk står som ett mäktigt vittne om hans gudomlighet, hans intelligens och hans stora försoningsoffer för var och en av oss. Genom hans makt kan vi få frid när vågorna hotar att begrava oss, och vi kan lita på att han lyfter oss till en högre sfär i vår Faders rike.

Han har verkligen makten att stilla stormarna och lugna sjömännen. ■

Loto
FOTO REGI

KYRKAN FINNS HÄR

Tegucigalpa, **Honduras**

Två städer i kommunen Distrito Central fungerar tillsammans som huvudstad i Honduras: Tegucigalpa och Comayagüela. Den första församlingen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Honduras organiserades 1953. I dag har kyrkan i Honduras

183 400 medlemmar (ungefär)

31 stavar, 236 församlingar och grenar, 4 missioner

1 tempel i Tegucigalpa, 1 som byggs i San Pedro Sula.

Frid i vårt hem

I San Pedro Sula studerar Daniel och Martha Herrera de levande profeternas ord tillsammans med sin son. ”När vi gör det känner vi frid i vårt hem”, säger Daniel.

FOTO AV EN FAMILJ: DAVID LAGOS

LÄR DIG MER OM KYRKAN I HONDURAS

Hur man bygger på Jesu Kristi lärdomar

Kära föräldrar!

Livet är en utmaning, även för de trofasta. Men ni kan använda artiklarna i det här numret till att lära era barn att bestående lycka kan bli vår om vi bygger på Jesu Kristi lärdomar.

SAMTAL OM EVANGELIET

Följ andliga "rösen"

Vilka markeringar längs vandringsleden, i äldste Renlunds artikel på sidan 4, har Herren gett för att hjälpa oss nå vår eviga destination? Samtala med familjen om hur ni följer de här ledmarkeringarna på olika sätt.

En välkomnande gemenskap av sista dagars heliga

Vi har det gudomliga kallet att samla in Israel och hjälpa alla Guds barn att känna hans kärlek till dem. Sammanfatta berättelsen på sidan 8 om en församling som hjälpte många flyktingar. Vem kan er familj hjälpa?

Hjälp på oväntade sätt

Frälsaren hjälper oss inte alltid på det sätt vi förväntar oss. Läs artikeln på sidan 14 om hur han räddade sina lärjungar från stormar på olika sätt. Vilka underverk har Frälsaren utfört för er familj, och har några av dem skett på oväntade sätt?

Varaktig frid och tillförsikt

Läs äldste Kyungus artikel på sidan 40 om vikten av att ta reda på Herrens vilja och trofast acceptera den. Samtala som familj om vad det innebär att foga sin vilja efter Guds vilja. Vad kan Gud göra i våra liv när vi gör det han ber oss om?

KOM OCH FÖLJ MIG
FAMILJEKUL

Välsignad genom saligprisningarna

I Matteus 5 lär Frälsaren sina lärjungar en högre lag att leva efter så att de kan bli som han.

1. Läs saligprisningarna i Matteus 5:1–12. Prata om varje egenskap och det löfte som följer med den.
2. Skriv varje persons namn på varsitt papper.
3. Ge varje person ett papper och se till att de inte får ett med sitt eget namn på.
4. Låt alla rita en bild av ett tillfälle då personen på papperet var ett föredöme i fråga om en av saligprisningarna. Skriv en mening om det. Till exempel: ”Hanna skapar frid eftersom hon delade med sig till sin syster.”
5. Slå upp välsignelsen som hör ihop med den saligprisningen och skriv den längst ner på sidan.
6. Turas om att berätta vad som skrivits ner.

Diskussion: Hur får vi varaktig glädje genom att leva som Jesus Kristus lärde? Hur kan vår himmelske Fader och Frälsaren hjälpa oss att utveckla de här egenskaperna?

Insänt av Mitzi Schoneman

FRÅN TIDSKRIFTEN *VÄGLEDNING FÖR DE UNGA*

Följ Kristi stig

Äldste Dale G. Renlund undervisar ungdomarna om hur Jesus Kristus ger oss ledmarkeringar på vår resa till vårt himmelska hem.

Är det meningen att vi ska vara fullkomliga?

Äldste Jeffrey R. Holland besvarar frågan: ”Förväntar sig Gud verkligen att vi ska vara fullkomliga?”

Hur man kan känna Anden när man är orolig

Ungdomar pratar om hur man bättre kan känna Anden när man upplever ångest eller nervositet.

Så funkar de som skapar frid

Lär er om de inre processerna hos personer som skapar frid.

FRÅN TIDSKRIFTEN *VÄNNEN*

Stå upp för andra

Använd den här sidan för att lära era barn att stå upp för andra, som Jesus gjorde.

Aktiviteter för *Kom och följ mig*

Hitta veckoaktiviteter som bidrar till att göra skriftstudier med familjen roliga.

12 smileyklistermärken

Läs den här berättelsen för att få veta hur Antonio sprider glädje till andra genom tjänande.

Resurser för ungdomar och barn

Ansvaret att undervisa barnen om Jesus Kristus och hans evangelium vilar först och främst på föräldrarna. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har organisationer, program och andra resurser som hjälper föräldrarna i deras ansträngningar. Tillsammans kan föräldrar, ledare i kyrkan och vänner hjälpa alla barn och tonåringar att komma till Kristus.

Primär

Primär är kyrkans organisation för barn från 18 månader till 11 år. I Primär får barnen lära sig om Jesus Kristus och hans evangelium genom lektioner, musik och aktiviteter. Primär kan hjälpa barnen känna att Gud älskar dem.

LÄR DIG MER

Om du har frågor om kyrkans resurser för barn och ungdomar kan du prata med dina stödbröder eller stödsystrar, dina församlings- eller grensledare eller missionärerna. Du kan också hitta många resurser på JesuKristiKyrka.org.

Aronska prästadömets kvorum och Unga kvinnors klasser

I januari det år barnen fyller 12 går de från Primär till antingen aronska prästadömets kvorum (för pojkar) eller Unga kvinnors klasser (för flickor). I sina kvorum och klasser fortsätter ungdomarna att stärka sitt vittnesbörd och tjäna andra.

Programmet Barn och ungdomar

Som ung växte Jesus Kristus ”i vishet, ålder och välbehag inför Gud och människor” (Lukas 2:52). Programmet Barn och ungdomar hjälper unga medlemmar i kyrkan att följa Kristi exempel. De lär sig och växer inom alla områden i livet – andligt, socialt, fysiskt och intellektuellt.

Kyrkans tidskrifter

Kyrkans tidskrift för barn heter *Vännen*. *Vägledning för de unga* heter tidskriften för ungdomar. De här tidskrifterna innehåller berättelser, undervisning och aktiviteter som särskilt skrivits för barn och tonåringar.

UR SKRIFTERNA

Barn känner frid när vi undervisar dem om Gud (se Jesaja 54:13; 3 Nephi 22:13).

Föräldrar har ansvaret att undervisa sina barn så att de förstår evangeliet (se Läran och förbunden 68:25).

Föräldrar har fått befallningen att uppfostra sina barn ”i ljus och sanning” (Läran och förbunden 93:40).

FOTO AV PRIMÄRBARN: BEN JOHNSON

Häftet *Vägledning för de unga*

Vägledning för de unga: En guide för att göra val undervisar ungdomarna om evangeliets sanningar. Den lär dem hur de ska fatta beslut som hjälper dem att följa Jesus Kristus. Den innehåller också svar på frågor som ungdomar kan ha om hur man lever efter evangeliet.

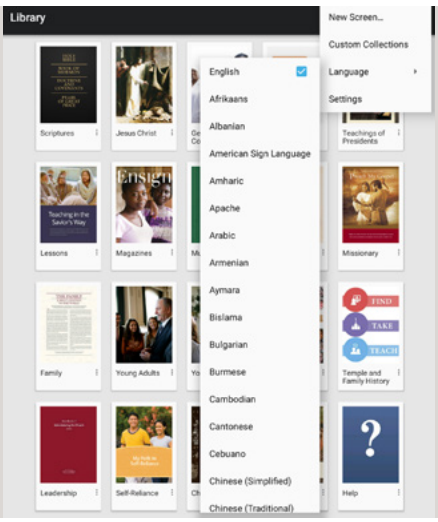

Evangeliebiblioteket

Evangeliebiblioteket har många digitala resurser, bland annat videor, musik, berättelser ur skrifterna och aktiviteter. Den innehåller också resurser som hjälper föräldrar och ledare att undervisa om evangeliets principer. De här resurserna finns i Evangeliebiblioteket på JesuKristiKyrka.org och i appen Evangeliebiblioteket.

FSY-konferenser

Med början det år ungdomarna fyller 14 inbjuds de att delta i For the Strength of Youth-konferenser (FSY). De här evenemangen innefattar aktiviteter och lektioner som stärker tron på Jesus Kristus och hjälper ungdomarna att växa andligt, socialt, fysiskt och intellektuellt.

DIGITALA RESURSER FÖR BARN

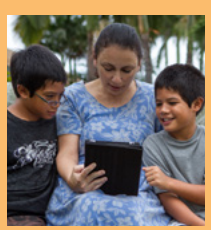

Berättelser ur skrifterna (scripturestories.ChurchofJesusChrist.org): Hitta färgläggningssidor, videor och berättelser ur skrifterna skrivna för unga läsare.

Videor (ChurchofJesusChrist.org/children/videos): Titta på videor för och om barn.

Barnens samling i Evangeliebiblioteket: I appen och på JesuKristiKyrka.org innehåller Evangeliebibliotekets samling under ”Barn” både musik, videor, berättelser och andra aktiviteter.

FOTO AV MOR OCH BARN MED EN SURFPLATTA: DENISE RENEE BIRD; FOTO AV BARN SOM TITTAR PÅ EN SURFPLATTA: SCOT LAWRENCE STACEY

Där Herren behövde mig

Noel Cohen, Nairobi, Kenya

Jag tyckte det skulle vara coolt att få tjäna min mission i Afrika. Men Herren hade andra planer. Han ville att jag skulle undervisa människor från Afrika, men han kallade mig till en annan del av sin vingård där jag kunde tala swahili.

Läs mer här

FOTO: CODY BELL

Oknutna skor och Frälsarens kärlek

Jennifer Estes, Nevada, USA

När jag otåligt gick ner på knä för att knyta ännu ett par skor, lärde Herren mig en ödmjukande läxa om sin kärlek till oss.

I flera år har jag arbetat som speciallärare för barn i åldrarna fem till åtta. Mina elever har många olika funktionsnedsättningar – från traumatiska hjärnskador och autism till inlärningssvårigheter.

Många av mina elever har svårt med finmotoriken och kan inte knyta sina skor. Jag lovordar föräldrar som köper skor åt sina barn med kardborreband, men muttrar över föräldrar som köper knytskor åt sina barn.

Att ha ordentligt knutna skor är en säkerhetsfråga för barnen. Så flera gånger varje dag står jag på knä och knyter mina små elevers skor. Under skoldagen är det här både tidskrävande och obekvämt.

Nyligen när jag otåligt gick ner på knä på lekplatsen för att knyta ännu ett par skor fick jag plötsligt en fin tanke. Jag föreställde mig hur Frälsaren knäböjde vid sina lärjungar för att vänligt betjäna dem genom att sköta om deras fötter. Och så kom Frälsarens ord till mitt sinne: ”Jag säger er sanningen: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort för mig” (Matteus 25:40).

Jag kände Frälsarens kärlek till det lilla barn som jag knäböjde vid för att betjäna. Jag kände också Herrens kärlek till mig. Jag kände mig sedd och uppskattad av honom för de ändlösa timmar jag tillbringar varje vecka med att försöka betjäna hans små, hans mest sårbara.

Den här ljuva upplevelsen gav mig välbehövlig frid, styrka och förvissning om att jag är där det är meningen att jag ska vara, och att jag gör det som det är meningen att jag ska göra. Jag är tacksam för Herren och hans ömma barmhärtighet i mitt liv. Och nu är jag tacksam för dagliga möjligheter att gå ner på knä och knyta skor. ■

ILLUSTRATION: ENYA TODD; FOTO MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN

Min mirakulösa välsignelse

Sanae Fujita, Colchester, Essex, England

Jag är tacksam över att veta att prästadömets kraft är densamma i varje land.

Mot slutet av min utbildning i Japan reste jag till Thailand för att utföra fältstudier inför min magisterexamen. Jag var glad men nervös inför resan.

Innan jag åkte bad jag om en prästadömsvälsignelse. I välsignelsen fick jag rådet att be om prästadömsvälsignelser i tider av oro. Det sades: ”Kom ihåg att på den här jorden finns det ingen plats som *inte* blev skapad med prästadömets kraft. Så vart du än far, sök upp en prästadömsbärare och be om hjälp, så blir du välsignad.”

Jag hade ingen aning om hur jag skulle hitta kyrkan i Thailand när jag väl hade anlänt. Internet hade inte utvecklats ännu, så jag kunde inte slå upp vart byggnader låg. Vi anlände till Bangkoks flygplats en lördagseftermiddag. På bussen bad jag uppriktigt: ”Himmelske Fader, i morgon är det söndag. Snälla hjälp mig att hitta kyrkan.”

Jag avslutade bönen och tittade ut. Till min förvåning såg jag en skylt för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga på thai och engelska.

Nästa morgon tog jag en tuk-tuk till den byggnaden. Efteråt gav medlemmarna där mig adressen till ett hem närmare min lantliga arbetsplats där grensmöten hölls. De gav mig också telefonnumret till heltidsmissionärerna. Söndagen därpå besökte jag den grenen.

Efter att ha arbetat långa timmar i den varma solen i flera dagar blev jag utmattad. Till slut blev jag sjuk.

Jag ringde heltidsmissionärerna och vi bokade en tid för att träffas vid grenslokalen. När jag kom dit nästa dag var ingen där. När jag väntade utanför bad jag: ”Himmelske Fader, jag vet att du kan bota mig, om det är din vilja. Snälla, hjälp mig.”

Missionärerna kom snart tillsammans med grenspresidenten. När de här tre prästadömsbärarna lade händerna på mitt huvud kände jag hur den Helige Andens kraft strömmade från toppen av huvudet ända till tårna. Jag blev genast botad.

I en liten by långt från mitt hemland sökte jag hjälp av prästadömsbärare. Herren välsignade mig genom sitt prästadöme och min tro. Under mina resor sedan dess har jag bett om många välsignelser från prästadömsbärare världen över. Jag är tacksam över att veta att prästadömets kraft som bärs av värdiga prästadömsbärare är densamma i alla länder. ■

FOTO MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN

Om gula lastbilar och änkors små kopparmynt

Nathan Garlick, Texas, USA

Min sons donation av sin älskade ägodel lärde mig värdet av mina egna bidrag till Frälsaren.

Jag tittade på de många raderna svarta marmorstenar som stod i spöklik stillhet bland de vackra trädgårdarna i Okinawa Peace Memorial Park i Itoman i Okinawa i Japan. Dessa stenar är inristade med över 200 000 namn och hedrar minnet av dem som miste livet under slaget vid Okinawa under andra världskriget.

När vi gick mot parkeringen efter besöket märkte min fru och jag att vår lilla pojke inte längre höll sin gula favoritlastbil. När vi frågade honom var den var, ledde han oss tillbaka till huvudmonumentet. Han hade placerat sin lastbil prydligt intill en bukett blommor som skänkts av andra besökare. Med strålande ögon och ett stort leende visade vår son sitt eget bidrag till minnesmonumentet.

När vi körde hem begrundade vi hans osjälviska val. Hade han känt den där platsens speciella anda och känt sig manad att ge sin mest älskade ägodel? Vilket värde skulle en plastlastbil kunna bidra med för att hedra och minnas de personer som hade mist livet här?

Mina tankar gick till Frälsarens försoningsoffer. I en lika vacker trädgård offrade han sitt liv så att vi skulle kunna bli befriade från synd och död och återvända hem till vår himmelske Fader. Vad skulle jag någonsin kunna ge Frälsaren eller mina bröder och systrar som tillräckligt kunde visa min uppskattning? Vilket värde kunde mina bidrag ha i jämförelse med hans offer?

Den kvällen läste jag i Markusevangeliet om kvinnan som skänkte två små kopparmynt medan de rika omkring henne gav mycket mer. Frälsarens ord vidrörde mitt hjärta:

”Den här fattiga änkan gav mer än alla de andra som lade något i offerkistan. …

Hon gav i sin fattigdom allt som hon hade att leva på” (Markus 12:43–44).

Jag tror att Herren bryr sig mindre om *vad* vi bidrar med och mer om våra önskningar och vår uppriktighet. Mycket av det jag kan ge kanske verkar obetydligt i jämförelse med de underbara monumentliknande bidrag som andra ger. Men ”Herren ser till hjärtat” (1 Samuelsboken 16:7), så ett enkelt, innerligt uttryck för kärlek, tacksamhet eller tjänande kan betyda mycket eftersom det förhärligar Jesus Kristus och hans återlösningsoffer.

Precis som gula lastbilar och änkors små kopparmynt. ■

FOTO AV FÖRFATTARENS SON VID MONUMENT I OKINAWA, MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN

Vill du ta sakramentet?

Christian Jackson, Utah, USA

När sakramentet delades ut till pojken sträckte han ut handen, stannade upp en sekund och drog sedan tillbaka den.

En av mina bästa vänner bjöd mig till sin församling en fastesöndag för att vara med och namnge och välsigna hans son. Efter välsignelsen var det dags för sakramentet.

Medan sakramentet delades ut till församlingen lade jag märke till min väns sexåriga systerson, som har adhd. Han gick runt i bakre delen av kapellet men började sedan tyst interagera med en av de äldre männen som delade ut sakramentet.

Osäker på om pojken hade tagit emot sakramentet redan räckte mannen försiktigt ut sakramentsbrickan till honom. Pojken sträckte ut handen, stannade upp en sekund och drog sedan tillbaka den. Nu följde en lite genant växling fram och tillbaka några sekunder, när pojken återigen sträckte ut handen och sedan drog tillbaka den igen. Han verkade osäker på vad han skulle göra. Den äldre mannen väntade tålmodigt.

Till slut frågade pojken: ”Vill du att jag ska ta sakramentet?”

Med inkännande röst svarade den äldre mannen: ”*Vill* du ta sakramentet?”

Pojken sa ja och sedan räckte han, utan att tveka, ut handen och tog brödet. När mannen som delade ut sakramentet tog brödet vidare till andra, återvände pojken till sin familj och satte sig ner.

Minnet av det samtalet mellan mannen och pojken lärde mig mycket om hur vår himmelske Fader interagerar med oss, sina barn.

Vår Fader i himlen tvingar aldrig någonting på oss, utan han inbjuder oss kärleksfullt och tålmodigt att ta del av det. Sedan står han redo att välsigna oss; hans kärleksfulla armar är alltid utsträckta mot oss. När vi bestämmer oss för att sträcka oss ut till honom är han redan där, redo att skänka oss sin mirakulösa kärlek och sina välsignelser. ■

ILLUSTRATION: DILLEEN MARSH

Leder inte **lydnad** till välsignelser?

Herrens välsignelser är inte avsedda för timlig njutning. De är avsedda för andlig tillväxt.

Madison Neuner
Kyrkans tidskrifter

Under en stor del av mitt liv trodde jag att om jag lydde Guds bud så hade jag rätt till alla välsignelser jag bad om. Föreställ er min förvirring när jag, efter att ha försökt leva ett liv i lydnad under mina nästan 30 år, såg missbruk och en cancerdiagnos ödelägga min familj; min far förlora sitt jobb när en pandemi bröt ut; min syster drabbas av en nedbrytande, obotlig sjukdom, och flera andra livsförändrande händelser som jag aldrig hade kunnat drömma om.

Jag ägnade mycket tid åt innerlig bön och försökte komma på varför de här sakerna hände. Jag kände att jag hade *förtjänat* välsignelser. Varför verkade det som om människor som inte försökte vara lydiga hade fantastiska liv utan de slags prövningar jag hade ställts inför? Från mitt begränsade perspektiv kändes mina omständigheter förvirrande, frustrerande och orättvisa.

Förstå Herrens vägar

Det kan vara svårt att ha ett brett perspektiv mitt i prövningen, men när jag tittar tillbaka kan jag se att Herrens vägar sannerligen inte är våra vägar (se Jesaja 55:8). Som begränsade varelser i den här jordiska sfären tycker en del av oss om att få omedelbar tillfredsställelse, vara obesvärat lyckliga och ständigt bekväma.

Men vår himmelske Fader önskar något bättre för oss. I sin oändliga visdom förstår han vad vart och ett av hans barn behöver för att erhålla *evig* glädje, *bestående* lycka och *gudomlig* tröst.

Därför får vi inte alltid de välsignelser vi ber om eftersom de inte är till evig nytta för oss. Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: ”Det finns de som felaktigt tror att Guds löften innebär att lydnad mot honom ger en specifik avkastning enligt en fastställd matris. De tänker kanske: ’Om jag flitigt utför en hel tidsmission kommer Gud att välsigna mig med ett lyckligt äktenskap och barn’ eller ’om jag avstår från skolarbete på sabbaten kommer Gud att välsigna mig med bra betyg’. … Om livet inte blir precis på det sättet eller följer den förväntade tidtabellen kan de känna sig svikna av Gud. Men saker och ting är inte så mekaniska i den gudomliga förvaltningen.

Vi bör inte tänka på Guds plan som en kosmisk varuautomat där vi 1) väljer önskad välsignelse, 2) stoppar in den summa av goda gärningar som krävs, och 3) varan genast levereras."[1]

Herren sa att "i den mån som ni håller mina bud ska ni få framgång i landet" (2 Nephi 4:4). Den slutliga framgång som vår himmelske Fader avser för sina barn är "odödlighet och evigt liv" (Mose 1:39). Och tack vare sin djupa kärlek till oss uppmanar han oss att använda vår handlingsfrihet till att göra val som leder till den punkten. Men ingenstans i skrifterna står det att han ger oss exakt det vi vill ha. Han vet mycket bättre än vi vad som är bäst för oss. Så vare sig vi får de välsignelser vi hoppas på eller inte, ombes vi att lita på att det är för vårt bästa (se Läran och förbunden 122:7).

Den personliga uppenbarelsen om att tjäna som missionär var ett av de tydligaste bönesvaren jag någonsin fått. Jag var visserligen inte så glad över tanken på att lämna min familj i 18 månader, men jag kunde inte förneka svaret jag fick. Så jag hörsammade lydigt kallelsen.

Delar av min mission var underbara, men jag upplevde också många utmaningar som prövade min tro och fick mig att undra varför jag ens hade känt mig manad att tjäna som missionär! Men när jag ser tillbaka nu kan jag ärligt säga att de svåra upplevelserna på min mission stärkte mig på många sätt, och de förberedde mig för att ta emot välsignelser senare.

Ibland leder vår lydnad oss in i guldsmedens eld (se Malaki 3:2), och det är aldrig en bekväm upplevelse. Men om vi låter den elden förändra oss kommer ny tillväxt och skönhet att uppstå ur askan som bildats (se Jesaja 61:3).

Acceptera Guds vilja

Sann omvändelse till Kristus innebär att vi har fullständig tillit till att både han och vår himmelske Fader vill att vi bara ska ha det som är bäst för oss i den eviga planen. När vi helhjärtat tror på det kan vi uppriktigt avsluta alla våra böner med: "Ske din vilja, o Herre, och inte vår" (Läran och förbunden 109:44). Med denna beslutsamhet att göra som president Russell M. Nelson undervisade och "låta Gud råda i våra liv"[2] förstår vi att vi inte får allt det vi vill ha eller tror att vi förtjänar. Vi är tillfreds och är glada över de välsignelser som har kommit till oss genom lydnad mot Guds bud, utan att jämföra oss med hur vi uppfattar att andra människor lever och hur Gud välsignar dem.

Ett vackert exempel på denna sanna omvändelse är profeten Abraham. Herren sa till honom: "'Se upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem.' Och han sade till honom: 'Så ska din avkomma bli'" (1 Moseboken 15:5). Så det måste ha varit chockerande för Abraham, som gammal man, att Herren befallde honom att döda Isak, den son Gud hade antytt att han skulle upprätta sitt förbund med (se 1 Moseboken 17:19). Abraham måste ha undrat varför Gud skulle be honom ge upp den son som skulle efterträda honom i förbundslinjen. Men Abraham ifrågasatte aldrig Herren eftersom han insåg att Herren känner änden från begynnelsen, och han litade på att Herrens löfte skulle uppfyllas.

I samma ögonblick som Abraham skulle döda sin son, stoppade en ängel honom och berömde honom för hans villighet att vara lydig (se 1 Moseboken 22:11–12). Ängeln citerade senare Herren med orden: "Jag [ska] välsigna dig rikligt och göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand" (1 Moseboken 22:17). Abraham hade tro på att Herren på något sätt skulle välsigna honom, även om det inte var på det sätt som han ursprungligen hade trott.

En mäktig påminnelse från den här berättelsen är att vi kan välja hur vi uppfattar Herrens gärningar. Vi kan välja att ha tro. Abraham kunde ha betraktat Herrens befallning att döda sin son som djupt orättvis och skoningslös. Men Abraham valde att se det annorlunda – han valde att fokusera på Herrens makt, pålitlighet och godhet.

Ändra perspektiv

Att utveckla ett perspektiv som Abrahams är inte lätt – det kräver tid och övning. Ibland har jag gjort motstånd mot att utveckla den ödmjukhet som krävs för att jag ska överlämna min vilja och lita på Herren. Jag har fått andliga vredesutbrott, upprörd över att jag inte får det jag vill ha, och känt mig bitter över att jag fortsätter att uppleva svårigheter. I de här fallen har jag misslyckats med att se, att "för att få [oss] att komma från där [vi] är, dit [Herren] vill att [vi] ska komma, krävs en hel del ansträngningar och detta är vanligtvis förenat med obehag och smärta".[3]

Det betyder inte att Herren vill att vi ska vara olyckliga – tvärtom. Det är Herrens avsikt att vi "ska kunna ha glädje" (se

2 Nephi 2:25). Men orden ”ska kunna” antyder att vår glädje beror på vår handlingsfrihet. Om vi vill ha sann, evig glädje väljer vi att se välsignelser i vilken form och tid de än kommer. Vi väljer att förbli lydiga, även när det inte ger omedelbara resultat, eftersom vi älskar och litar på vår himmelske Fader. Och vi arbetar på att förstå att de rikaste välsignelserna ligger i de läxor vi väljer att lära oss av våra prövningar, för det är dessa som för oss närmare Kristus.

Och är inte hela poängen med det här livet att vi ska komma närmare Frälsaren och bli som han?

Jag har ägnat mycket tid åt att fokusera på de negativa aspekterna av prövningar och besvikelsen över att inte få det jag tror att jag vill ha. Jag har fortfarande stunder när jag ifrågasätter varför mitt liv ofta verkar vara svårare än många andras. Och ibland undrar jag varför de önskade välsignelserna, trots min flitiga lydnad, verkar utebli. Men jag lär mig se att Herren ständigt välsignar mig när jag lyder hans bud (se Läran och förbunden 82:10; 130:20–21), även om dessa välsignelser inte alltid kommer enligt den tidsplan eller på det sätt jag hoppas.

Närhelst en välsignelse inte ges på det sätt eller vid den tidpunkt vi förväntar oss, har vi möjlighet att noggrant utvärdera hur vi *har* sett vår himmelske Fader och vår Frälsare visa sig i våra liv, för det gör de alltid. När vi verkligen förstår den här sanningen får vi perspektivet och modet att ödmjukt förkunna: ”Ske din vilja.” ■

Mer för dig!

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV: Aktuellt* som du hittar i Evangeliebiblioteket under Tidningar eller Vuxna > Unga vuxna.

SLUTNOTER

1. D. Todd Christofferson, ”Vårt förhållande till Gud”, *Liahona*, maj 2022, s. 78.
2. Russell M. Nelson, ”Låt Gud råda”, *Liahona*, nov. 2020, s. 95.
3. Richard G. Scott, ”Förtrösta på Herren”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 16.

Abrahams perspektiv gjorde att han kunde ha tro.

ABRAHAM, AV ROBERT T. BARRETT

ATT FÖRSTÅ ”VARFÖR?”

Zach Wolf

En del av oss ägnar en stor del av våra liv åt att fråga ”varför?”

”Varför kom jag hit?”

”Varför har vi så många bud?”

”Varför tillåter Gud att dåliga saker händer?”

På min mission ställde många människor sådana frågor till mig. Och jag hade alltid ett svar åt dem. Jag hade tro på evangeliet och visste att oavsett vad som hände så skulle Gud finnas där för mig.

Eller åtminstone trodde jag att jag gjorde det.

> När jag drabbades av en fruktansvärd prövning blev jag arg och ville få veta orsaken.

Fjorton månader in på min mission vaknade jag en morgon och något var fel. Jag kände mig väldigt yr och började snubbla över mina ord. Varje dag efter det blev saker och ting allt värre. Livet kändes dimmigt. Jag var helt utmattad. Jag kunde inte föra samtal, läsa skrifterna eller motionera. Att bara hålla sig vaken kändes till och med omöjligt.

Snart satt jag på ett flyg hem tidigare än jag hade planerat. Min mission slutade så tvärt och mina planer för livet gick inte som jag hade förväntat. Plötsligt var det jag som ställde frågan som så många hade ställt till mig på min mission:

Varför lät Gud detta hända mig?

Avsaknad av svar

Jag sökte efter svar. Jag var säker på att jag skulle åka tillbaka till min mission eftersom jag fortfarande hade så mycket kvar att göra och lära mig! Jag hade varit trofast och lydig, så det måste jag ju bli välsignad för, eller hur? Varje dag intalade jag mig att läkarna skulle hitta ett botemedel och att jag skulle åka tillbaka. Jag bad konstant. Men med tiden, utan några svar, tvingades jag acceptera att min mission verkligen var över.

Utan några svar passerade tiden som i en dröm. Inget kändes verkligt. Jag kände mig alltid halvsovande. Mina favorithobbyer var till och med omöjliga för mig. Jag gick vilse andligen och vände mig bort från Gud. I min smärta trodde jag att jag inte kunde återvända till ljuset. Så jag blev bekväm i mörkret.

Men efter månader av mörker skedde ett underverk, och en läkare gav mig diagnosen narkolepsi med kataplexi, vilket är en autoimmun sjukdom som skadar den del av hjärnan som reglerar cykeln för sömn och vakenhet.

Mitt tillstånd kunde inte botas, men vi kunde åtminstone behandla symptomen. Och det här svaret var en stråle av hopp som också inspirerade mig att finna Kristi ljus i mitt liv igen.

Så, ödmjukad bad jag en uppriktig bön och frågade igen:

Varför drabbade detta mig?

Och i mitt förnyade hopp sa Anden till mig att jag redan visste svaret.

Att tillämpa sanningarna på mitt eget liv

Ett av mina favoritskriftställen är Romarbrevet 8:28: ”Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud.” *Allt* – även utmaningar.

Jag *visste* att den här sanningen fanns.

Jag hade undervisat om den många gånger på min mission. Men jag hade inte tillämpat den på mitt eget liv. Jag insåg att jag hade byggt upp en ilska mot Gud sedan jag kom hem i förtid från min mission. Jag hade inte funnit den frid som han lovar eftersom jag inte hade låtit honom ge mig de välsignelserna.

Som president Russell M. Nelson har sagt: ”Glädjen vi känner har väldigt lite att göra med våra omständigheter och allt att göra med vårt fokus.”[1]

Med mitt begränsade perspektiv hade jag varit förbittrad på honom och ville inte vara lycklig förrän mitt liv blev som jag ville. Men min himmelske Fader påminde mig om att min smärta hade ett högre syfte – att göra det möjligt för mig att komma till Kristus, förändras *och* uppleva glädje. När allt kommer omkring så föll Adam ”för att människorna skulle kunna bli till, och människorna är till för att de ska kunna ha glädje” (2 Nephi 2:25).

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: ”Så, bli i denna luttringens ugn inte arg på Gud, utan kom i stället närmare Gud. Anropa Fadern i Sonens namn. Vandra med dem i Anden, dag för dag. Låt dem undan för undan visa att de är dig trogna. Lär känna dem och dig själv på djupet. Låt Gud råda.”[2]

Jag förstår nu att vetskapen om att vår himmelske Fader och Jesus Kristus är med oss inte alltid tar bort det här livets styng. Jag kämpar fortfarande med min sjukdom. Men att lita på och älska dem ger alltid mening åt de till synes meningslösa smärtor och ”varför” vi uthärdar. Varje lidande, varje besvikelse, varje smärta kan förvandlas från ett svidande slag till en lärdom som kärleksfullt undervisats av vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

När jag fortsätter att söka dem fortsätter de att undervisa mig och ger mig glädje varje dag. ■

Författaren bor i Washington, USA.

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Glädje och andlig överlevnad”, *Liahona*, nov. 2016, s. 82.
2. D. Todd Christofferson, ”Vårt förhållande till Gud”, *Liahona*, maj 2022, s. 79.

Tjäna med ödmjukhet

När vi utvecklar större ödmjukhet förbättras vår förmåga att tjäna som Frälsaren gjorde.

Vi kan bli mer som Frälsaren när vi lär oss att tjäna som han gjorde. Med hjälp av Kristi och hans lärjungars exempel i Nya testamentet lär vi oss hur vi utvecklar kristuslika egenskaper som kan hjälpa oss i våra ansträngningar att tjäna som Frälsaren.

Johannes Döparen är ett föredöme i fråga om ödmjukhet

Johannes Döparen upplevde stor framgång i sitt tjänande. Han fick många att förstå sanningen bättre. Men Johannes förstod att hans främsta roll var att förbereda folket för att förändras av Frälsaren. Johannes visste att Jesus ”måste bli större och jag mindre” (Johannes 3:30). Han insåg vem som förtjänade lovprisningen och äran. Han visste varifrån kraften att göra gott kom. Andra hade kanske fängslats av allt det goda de gjorde, men Johannes var ett föredöme i fråga om den kristuslika egenskapen ödmjukhet.

När Jesus kom till Johannes och bad om att få bli döpt, svarade Johannes ödmjukt med förvåning: ”Jag behöver döpas av dig – och du kommer till mig!” (Matteus 3:14). Sedan visade Johannes ödmjukhet igen genom att lyda Frälsarens anvisning och göra som han bad.

På grund av sin ödmjukhet kunde Johannes bereda vägen för många att komma till Jesus Kristus.

Hur utvecklar vi ödmjukhet?

När vi lär känna Frälsaren vet vi bättre vad han skulle göra för att tjäna i vårt ställe. Hur kan vi utveckla den kristuslika egenskapen ödmjukhet?

1. Vi kan fasta och be om ödmjukhet (se Helaman 3:35; Psaltaren 35:13).
2. Vi kan minnas och vara tacksamma för vad han har gjort för oss (se Mosiah 4:11).
3. Vi kan erkänna att vi är beroende av honom (se Mosiah 2:23–25; Ether 12:27).
4. Vi kan omvända oss (se Alma 5:26–29).
5. Vår ödmjukhet kan öka när vi bjuder in Anden i våra liv (se Läran och förbunden 11:12).

JOHANNES DÖPER JESUS, AV HARRY ANDERSON

Utöva ödmjukhet i tjänande

När vi strävar efter att lära oss ödmjukhet hjälper det oss att tjäna varandra.

1. Det krävs ödmjukhet att tacka ja till ett uppdrag att tjäna från dem som kallats att leda oss (se 1 Petrusbrevet 5:1–6; Filipperbrevet 2:8). Ödmjukhet hjälper oss att gå framåt i tro på att Herren ska välsigna våra ansträngningar (se Ether 12:27; Läran och förbunden 1:28).

2. Det krävs ödmjukhet att söka vägledning och följa maningar. När vi är ödmjuka blir vi mer läraktiga och öppna för Andens maningar. (Se Läran och förbunden 112:10.) Ett ödmjukt hjärta är mer redo att ta emot inspiration och är mjukare och fyllt av barmhärtighet. När vi får inspiration hjälper det oss att tjäna på det sätt som är bäst för dem vi tjänar.

3. Det krävs ödmjukhet att umgås med och tjäna någon som skiljer sig från oss (se Romarbrevet 12:3–5; Filipperbrevet 2:1–3). Oavsett skillnaderna kan vi få bättre kontakt med andra om vi försöker förstå hur vi är lika. När vi övar på konsten att lyssna kan det hjälpa oss att förstå dem, lära oss av dem och inse hur vi kan hjälpa dem. Att ställa oss frågan ”Vad skulle hjälpa mig mest om jag var i deras skor?” kanske ger oss idéer.

4. Det krävs ödmjukhet att inse att vi alla fortfarande lär oss och växer tillsammans. Vi kan ha tålamod med andra och hoppas att de har tålamod med oss. (Se Kolosserbrevet 3:12–13.) Det krävs ödmjukhet att be om återkoppling på hur vi kan förbättra oss.

5. När vi är de som blir betjänade är det inte alltid lätt att ta emot hjälp. Det är naturligt att vi vill känna att vi kan hantera problemen på egen hand. Men att acceptera andras tjänande är ett sätt att stärka vänskapsbanden eftersom tjänande främjar kärleken mellan oss. Att låta andra tjäna oss kräver ett mjukt, ödmjukt hjärta som vi alla bör arbeta på att få. (Se 1 Petrusbrevet 3:8–9.)

UPPTÄCK MER

Se hur både Jesus och Johannes Döparen visade ödmjukhet i bibelvideon ”Jesu dop” [The Baptism of Jesus] som finns på ChurchofJesusChrist.org/media.

Se Kevin J Worthen, rektor vid Brigham Young University, förklara vad ödmjukhet är och hur den kan förändra ens liv: ”Choose to Be Humble” (andakt vid Brigham Young University, 4 jan. 2022), speeches.byu.edu.

Läs äldste Adrián Ochoas insikter om ödmjukhet och liknelsen om den förlorade sonen (se Lukas 15:11–32): ”The Choice of Humility”, *Ensign*, juli 2020, s. 38–41.

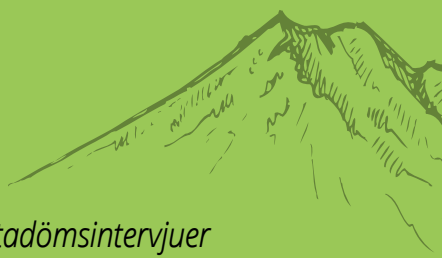

De prästadömsintervjuer vi har i dag kan hjälpa oss att förbereda oss för den intervju vi en dag ska ha med Herren.

Förbered dig för din intervju med Herren

John C. Neubauer

Kort efter mitt dop som nyomvänd blev jag kallad till att vara rådgivare i äldstekvorumets presidentskap. På mitt första möte med vår kvorumpresident sa han att vi under den kommande veckan skulle planera in intervjuer.

När jag frågade vilka vi skulle intervjua och vad syftet med intervjuerna var sa han: ”Våra intervjuer innehåller några rutinmässiga frågor, och så pratar vi om behov i kvorumet och familjerna. Men jag föredrar att tänka att syftet med våra intervjuer är att hjälpa våra kvorummedlemmar förbereda sig för den intervju de en dag ska ha med Herren.”

Det var en andlig insikt som jag fortfarande minns, fastän jag hörde den för 23 år sedan.

Det är *hur* vi tjänar som räknas

Inom sex månader ändrades stavens och församlingens gränser. Jag blev kallad till äldstekvorumspresident i vår nya församling, trots att jag skulle flytta ifrån delstaten efter tre månader. När stavspresidenten avskilde mig sa han: ”Broder Neubauer, Herren bryr sig inte om hur länge vi tjänar; han bryr sig om *hur* vi tjänar. Så med den tid jag hade intervjuade jag så många medlemmar i kvorumet som möjligt.

Senare, när jag var 70 år gammal, kallades jag återigen till äldstekvorumspresident. Det här hände strax efter att första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum tillkännagav att högprästerna och äldsterna i varje församling eller gren skulle slås samman till ett enda kvorum. Jag

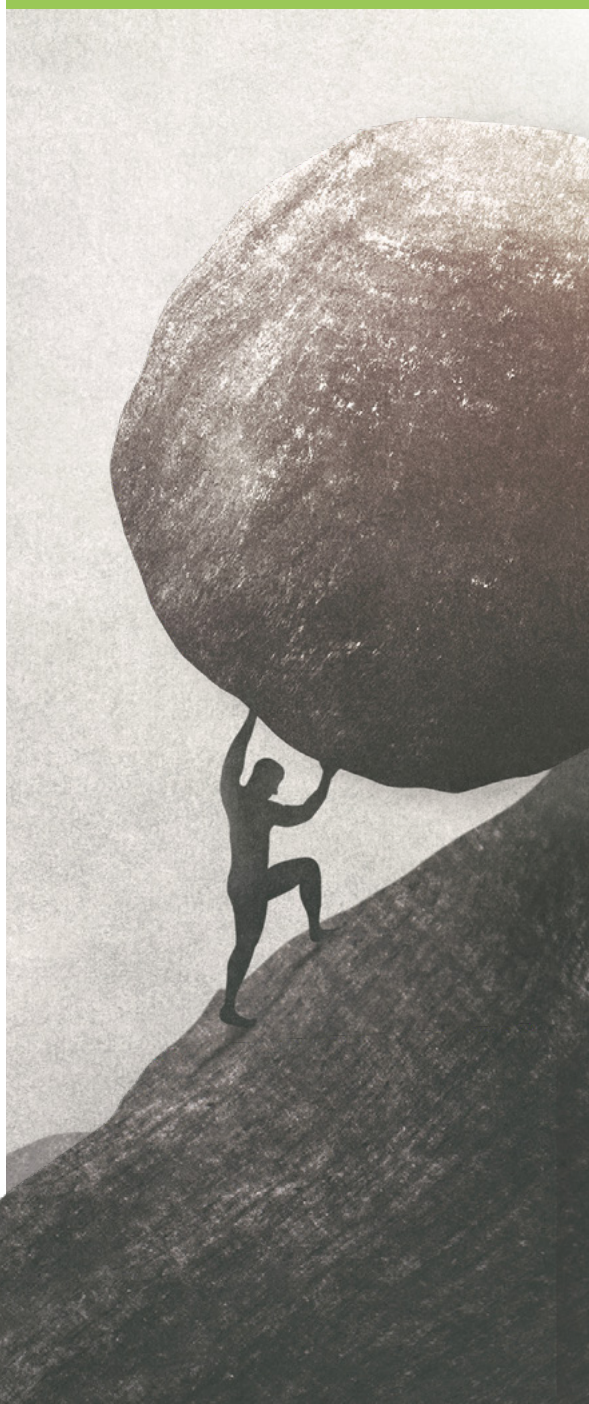

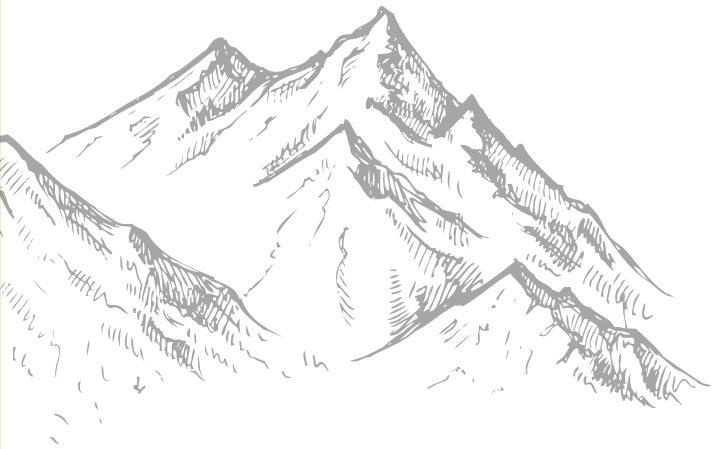

tänkte tillbaka på den insikt som min första äldstekvorumspresident hade delat med mig för så många år sedan: ”Syftet med våra intervjuer är att hjälpa våra kvorummedlemmar att förbereda sig för den intervju de en dag ska ha med Herren.”

Så hur hjälper en ledare en kvorummedlem att förbereda sig för en intervju med Herren? I stödverksamhetsintervjuer och vid kvorumdiskussioner har jag frågat kvorummedlemmarna: ”Om du visste att du om sex månader skulle stå inför Herren, vad skulle du då förändra i ditt liv som förberedelse för det ögonblicket?” För det mesta har jag bara låtit dem tänka på svaret. Men ibland har någon delat personliga insikter om hur de känner att det ögonblicket med Herren kommer att vara.

Vilka berg behöver flyttas?

Jag har också delat följande citat av president Russell M. Nelson med kvorummedlemmarna: ”Herren använder de osannolika för att åstadkomma det omöjliga.”[1] ”Med tro på honom kan vi förflytta bergen i våra liv.”[2] Och sedan har jag ställt en annan fråga: ”Vad skulle du helst vilja vara *sysselsatt* med när Herren kommer tillbaka?” Jag har bett dem att begrunda vilka berg i deras liv som behöver flyttas så att de kan vara sysselsatta med det de vill vara sysselsatta med när Herren kommer tillbaka, vad de behöver göra för att vara redo att tala med honom ansikte mot ansikte.

Skrifterna låter oss veta att vi en dag kommer att stå inför Herren för att dömas: ”Och det ska ske att när alla människor har gått från denna första död till liv så att de har blivit odödliga, måste de stå inför Israels Heliges domarsäte. Och sedan kommer domen, och då måste de dömas enligt Guds heliga domslut” (2 Nephi 9:15).

Jag ber att vi alla, genom att i förväg tänka på vad vi vill säga och vara på den stora dagen, kan förflytta de berg som kan behöva flyttas så att vi kan vara förberedda för vår intervju med Herren. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”The Lord Uses the Unlikely to Accomplish the Impossible” (andligt möte vid Brigham Young University–Idaho, 27 jan. 2015), byui.edu.
2. Russell M. Nelson, ”Kristus har uppstått – tro på honom förflyttar berg”, *Liahona*, maj 2021, s. 104.

I HARMONI MED HERRENS VILJA

Vi blir mer kristuslika när vi följer hans exempel på att göra Faderns vilja.

Några av de viktigaste besluten vi fattar i livet är beslut som påverkar andra. Så är ofta fallet när vi bestämmer oss för att tacka ja till ämbeten att tjäna i kyrkan.

När jag till exempel kallades att bli missionspresident, kallades min hustru Lucie som min kamrat. Vi ville vara eniga när vi tjänade. Vi visste att det innebar att det var viktigt för oss som par att vara i harmoni med Herrens vilja. Dessutom skulle våra barn också påverkas av vårt ämbete eftersom de skulle följa med oss. De var unga, i åldrarna 14, 11 och 7. Att åka hemifrån i tre år skulle innebära en stor förändring i deras liv, så det skulle vara viktigt även för dem att vara i harmoni med Herrens vilja.

Vi bestämde oss som familj för att vi ville tjäna Herren tillsammans. Som min hustru säger: ”Vi ville alla vara riktade åt samma håll.” Och som familj blev vi välsignade när vi tjänade tillsammans i Demokratiska republiken Kongomissionen Mbuji-Mayi.

Genom att tjäna tillsammans stärktes vår enighet och förmåga att möta utmaningarna med en ny kultur, en ny stad, ett nytt lokalspråk. Det hjälpte oss att bli mer flexibla när vi behövde uppfylla behovet av att delta i ledarskapsseminarier och zonkonferenser, och ändå tillgodose våra barns behov. Våra familjeböner och skriftstudier blev mer meningsfulla och våra vittnesbörd blev starkare när vi såg nyomvända, medlemmar och missionärer älska och omfamna evangeliet.

Gör Faderns vilja

Varför är det så viktigt för oss att försöka få veta och göra vår himmelske Faders vilja?

Äldste Alfred Kyungu
i de sjuttios kvorum

I detta, liksom i allt annat, utgör Herren Jesus Kristus vårt föredöme. Han sa:

- ”Jag har inte kommit ner från himlen för att göra min egen vilja, utan hans vilja som har sänt mig” (Johannes 6:38).
- ”Inte alla som säger ’Herre, Herre’ till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja” (Matteus 7:21).
- ”Om någon vill göra hans vilja ska han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv” (Johannes 7:17).

Med andra ord:

- Vi blir mer kristuslika när vi följer hans exempel på att göra Faderns vilja.
- Vi måste vara lydiga för att vara värdiga.
- När vi följer Kristi exempel på att försöka göra Guds vilja, lär vi oss genom vår lydnad att evangeliets principer är sanna.

Genom att följa Frälsaren blir vi alltmer lika honom. Och när vi blir mer lika honom blir vi mer lika Fadern. Alltså kan vi lära oss att göra Faderns vilja genom att lyda Sonens lärdomar.

Bygg på klippan

Jesus Kristus sa också att de som hör och handlar efter hans ord är som ”en klok man som byggde sitt hus på klippan.

Regnet öste ner, floden kom och vindarna blåste och kastade sig mot huset, men det föll inte, för det var grundat på klippan” (Matteus 7:24–25).

På liknande sätt undervisade Helaman sina söner: ”Och kom ihåg, mina söner, kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, ska detta inte ha någon makt att dra er ner till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippa som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla” (Helaman 5:12).

Det innebär att när vi rättar vår vilja efter Guds vilja och lyder hans vilja, får vi den styrka vi behöver för att rida ut livets stormar. Vår tro kommer att bestå.

När vi tjänade tillsammans som familj på missionsfältet bevittnade vi sanningen – hos oss själva och hos andra – att vi lär känna Jesus Kristus genom att göra hans vilja. Vi såg vad som händer i livet med dem som hör hans röst, lyder hans bud och accepterar hans vilja för sina liv. Vi fick välsignelser när vi verkade i våra ämbeten, och vi såg den andliga tillväxten hos missionärerna och de lokala medlemmar i kyrkan, inklusive nyomvända, när de tog emot ämbeten, spred hans evangelium och betjänade varandra. Vi lärde oss att det är enkelt att göra hans vilja. Det innebär att vi gör det som det är meningen att vi ska göra för att hjälpa Gud att utföra sitt verk och sin härlighet, nämligen ”att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39).

Vi har sett att de som liksom kung Benjamins folk rättar sig efter Herrens vilja är ”villiga att ingå ett förbund med vår Gud om att göra hans vilja och att lyda hans befallningar i allt som han befaller oss” (Mosiah 5:5).

Förmedlade hans löfte

När vi tackade ja till kallelsen från president Russell M. Nelson att verka som missionsledare, visste min hustru och jag att vi gjorde det som Herren ville att vi skulle göra. Och vi blev mycket glada när våra barn förenade sig med oss i det tjänandet. Vi lämnade allt bakom oss, men vi visste att underbara välsignelser låg framför oss. Vi var ivriga att få dela med oss av Frälsarens löfte: ”Ja, detta är min Fars vilja: att var och en som ser Sonen och tror på honom ska ha evigt liv, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen” (Johannes 6:40). ■

TILL VÄNSTER: FOTO MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN

Hur man känner igen hans vilja

Här är några saker jag föreslår kan hjälpa oss att rätta oss efter Guds vilja:

Sök. Skrifterna hjälper oss att ta reda på vår himmelske Faders vilja. ”Sök, och ni ska finna” (Matteus 7:7).

Be. När vi känner frid i hjärtat medan vi ber kan vi vara säkra på att vi är på vår himmelske Faders väg.

Följ Anden. Den Helige Anden uppenbarar ”sanningen om allting” (Moroni 10:5). Han gör det möjligt för oss att ta emot personlig uppenbarelse.

Omvänd dig. Omvändelse gör det möjligt för oss att känna oss bekväma i vår relation med vår himmelske Fader. Sådant som leder oss till omvändelse får oss i harmoni med Guds vilja.

Var lydig. Levande profeter och apostlar ger oss råd om hur vi kan komma närmare Kristus, vilket också gör det möjligt för oss att komma närmare vår himmelske Fader.

Dela med dig. När vi känner oss manade att dela med oss av evangeliet och gör det, gör vi vår himmelske Faders vilja (se Matteus 28:19–20).

FOTO AV EN MAN PÅ EN STRAND FRÅN GETTY IMAGES; FOTO AV EN KVINNA SOM TÄNKER: JEREMY HALL

Matteus 4;
Lukas 4

Hur kan vi stå emot frestelser?

Varje ansvarig människa på jorden blir frestad. Till och med Frälsaren blev frestad. Men kunde han synda? President Howard W. Hunter (1907–1995) lärde: ”Om det inte hade funnits någon möjlighet för honom att ge efter för Satans lockelser, skulle det inte ha varit ett riktigt prov, ingen verklig seger i resultatet. … Han var fullkomlig och syndfri, inte för att han måste vara det, utan snarare därför att han klart och bestämt önskade vara det” (se ”Kristi frestelser”, *Nordstjärnan*, april 1977, s. 11).

Se vad du kan lära dig av följande lärdomar från kyrkans ledare om hur Frälsaren stod emot frestelser.

STÄRK DIG SJÄLV FÖRST

”Han klippte snabbt och resolut av diskussionen och befallde: ’Gå bort, Satan!’ Dessa ord hade innebörden ’Försvinn ur min åsyn – stanna inte nära mig – jag vill inte lyssna – jag vill inte ha något med dig att göra.’ Sedan står det: ’Då lämnade djävulen honom.’ [Matteus 4:10–11.]

Detta borde vara vårt mönster, om vi vill förebygga synden hellre än att ställas inför den mycket svårare uppgiften att bota den. När jag studerar berättelsen om Återlösaren och hans frestelser blir jag förvissad om att han använde sin energi till att uppbygga sin styrka att motstå frestelser hellre än att kämpa med dem för att övervinna dem.”

***Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 110.**

HÄMTA STYRKA UR SKRIFTERNA

”När Jesus konfronterades av den store frestaren själv, utstod han frestelse utan att ge efter för den (se Mosiah 15:5). Han bemötte den med ord ur skrifterna: ’Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun’ (Matteus 4:4). Evangeliets bud och normer är också till skydd för oss, och liksom Frälsaren kan vi hämta styrka från skrifterna för att motstå frestelser.”

Se äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum, ”Låt oss vara män”, *Liahona*, nov. 2006, s. 48.

DISKUSSION

Tänk på vilka slags frestelser (begär, högmod och makt) som beskrivs i Matteus 4. Hur kan du stärka dig andligen inför sådana typer av frestelser?

DE TRE FRESTELSERNA, AV GARY E. SMITH © 1982

Johannes 2

Kommer underverk att ske för mig?

Kristus utförde många underverk under sin jordiska verksamhet, som när han förvandlade vatten till vin på bröllopsfesten i Kana (se Johannes 2:1–11). Som vi ser i Nya testamentet har underverk alltid utförts genom prästadömets kraft och tro.

En del kanske undrar: Men hur får jag tron till att underverk kan ske för mig?

President Russell M. Nelson lärde: ”Gör det andliga arbetet med att söka underverk. Be Gud i bön att hjälpa dig utöva en sådan tro” (”Styrkan i andligt momentum”, *Liahona*, maj 2022, s. 100).

Principer som styr hur underverk fungerar

Vår Gud är en underverkens Gud: Johannes 6:5–14; 1 Nephi 17:51; 2 Nephi 27:23; Mormon 9:15, 18–19

Tro och förtröstan på Herren: Markus 4:36–41; Mormon 9:20–27; Ether 12:12, 18; Moroni 7:33

Prästadömets kraft: Alma 23:6; Mormon 9:17–18

”Att vara ett Guds barn är ett underverk. Att få en kropp i hans avbild och likhet är ett underverk. Att vi har fått en Frälsare är ett underverk. Jesu Kristi försoning är ett underverk. Möjligheten att få evigt liv är ett underverk.”

Äldste Donald L. Hallstrom, generalauktoritetssjuttio emeritus, ”Är underverkens dag förbi?” *Liahona*, nov. 2017, s. 90.

DISKUSSION

Vad lär dig underverken i Nya testamentet om att förtrösta på Herren, hans tidsplan och hans makt? Vilka underverk har du sett i ditt liv?

KRISTUS BER I GETSEMANE TRÄDGÅRD, AV HERMANN CLEMENTZ

Matteus 5;
Lukas 6

Förväntar sig vår himmelske Fader verkligen att vi ska vara fullkomliga?

I sin bergspredikan sa Jesus: ”Var alltså fullkomliga, så som er himmelske Far är fullkomlig” (Matteus 5:48). Men hur är detta möjligt? Det här budet kan verka överväldigande, och vi kan bli missmodiga om vi inte stannar upp och minns hur och när vi ska uppnå fullkomlighet.

Aktivitet: Perfektions-pussel

Del 1

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: ”Vårt enda hopp om sann fullkomning ligger i att ta emot den som gåva från himlen. Vi kan inte ’förtjäna’ den.”[1]

Som familj eller på egen hand, slå upp definitionen av *fullkomlig* i Handledning för skriftstudier i appen Evangeliebiblioteket eller på JesuKristiKyrka.org. Läs skriftställehänvisningarna som åtföljer definitionen. Du kan också läsa president Russell M. Nelsons tal ”Med fullkomligheten i sikte” från generalkonferensen i oktober 1995.[2]

Hur förstår du fullkomlighet nu? Diskutera med din familj eller skriv i din dagbok hur din förståelse av de här verserna förändras med evangeliets definition av *fullkomlig*.

Del 2

Gör som familj ett enkelt pussel genom att klippa ett pappersark i flera pusselbitar. Innan ni sätter ihop pusslet tar du bort en bit så att pusslet blir ofullständigt när det läggs. Ge varje familjemedlem de återstående pusselbitarna och låt dem märka bitarna med sådant som de kan göra för att arbeta på att bli fullkomliga.

När bitarna är märkta lägger ni pusslet utan pusselbiten du tog undan från början. När pusslet är lagt visar du den sista pusselbiten. Innan ni lägger den kan ni samtala om hur medlemmarna i gudomen hjälper oss att bli bättre, och skriva ner några av dem på den sista biten.

Genom Jesu Kristi återlösande kraft och hans försoning kan vi till slut bli fullkomliga.[3]

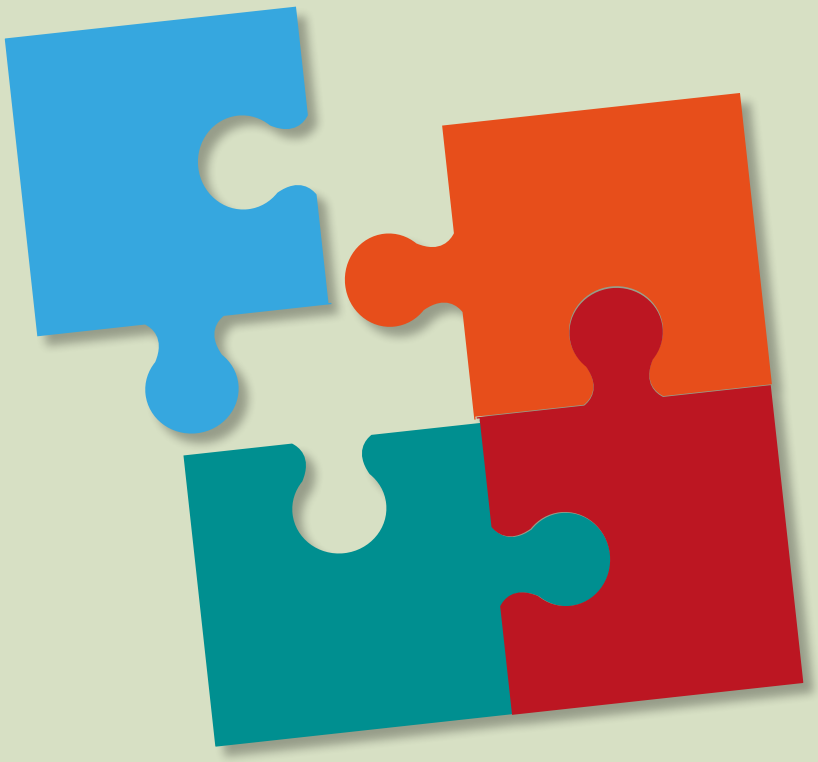

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland, ”Var alltså fullkomliga – till slut”, *Liahona*, nov. 2017, s. 41.
2. Russell M. Nelson, ”Med fullkomligheten i sikte”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 86–88.
3. Se Jeffrey R. Holland, ”Var alltså fullkomliga – till slut”, s. 40–42.

Matteus 6–7

Hur bygger jag på en säker grundval?

Liknelsen om den kloke mannen och dåren lär oss hur viktigt det är att bygga på en fast grund genom att inte bara höra Herrens ord utan också att göra dem (se Matteus 7:24–27). Helaman 5:12 lär oss att vår andliga grundval ska byggas på ”klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son”. Att bygga på en stark grundval är inte lätt. Vad gjorde den kloke mannen för att huset skulle stå orubbligt? (Se Lukas 6:48.)

MÅLNING AV JUSTIN KUNZ

Du kan gå igenom några av Frälsarens lärdomar från bergspredikan som listas nedan. Finns det någon särskild lärdom som du känner dig inspirerad att använda mer i ditt liv? Hur kan den lärdomen stärka din relation till din himmelske Fader och Jesus Kristus? Du kan göra upp en plan om att tillämpa den lärdomen i ditt liv och reflektera över dina framsteg allt eftersom.

Ödmjukhet: Matteus 6:1–8, 16–18	**Döm rättfärdigt:** Matteus 7:1–5, 15–20	**Prioriteringar:** Matteus 6:19–24, 33; 7:6, 21–23
Förlåtelse: Matteus 6:14–15	**Lydnad:** Matteus 7:21–27	**Vänlighet:** Matteus 7:12
Bön: Matteus 6:5–13	**Förtrösta på Gud:** Matteus 6:25–34; 7:9–11	**Be i tro:** Matteus 7:7–8

”Herren har förkunnat att de som bygger sin grundval på Jesus Kristus och som har lärt sig att använda sig av hans kraft inte behöver ge efter för den här tidens unika orosmoment.”

President Russell M. Nelson, ”Templet och din andliga grund”, *Liahona*, nov. 2021, s. 94.

DISKUSSION

När har du känt att lydnad mot en lärdom i evangeliet har hjälpt dig att bygga på en säker grundval?

ÖVERBLICKA FRÄLSARENS VERKSAMHET

Händelserna under Frälsarens jordiska verksamhet vittnar om hans gudomlighet och hans mission. De medföljande kartorna kan berika dina studier av hans verksamhet.

Siffrorna till händelserna nedan finns på kartorna som följer över det heliga landet och Jerusalem. Eftersom de fyra evangelierna skildrar ordningen och platsen för vissa händelser på olika sätt, följer vi här nedan Evangeliernas samstämmighet och Bibliska kartor – studiehjälpmedel som publicerats av kyrkan.

FÖRBEREDELSE FÖR DEN MESSIANSKA VERKSAMHETEN

1. Förkunnelse för Maria
2. Maria besöker Elisabet
3. Förkunnelse för Josef
4. Jesu Kristi födelse
5. Förkunnelse för herdarna
6. Jesus bärs fram i templet
7. Besök av de vise männen
8. Flykt till Egypten
9. Undervisning i templet
10. Barnet Jesus växer

EN ELIAS VERKSAMHET: JOHANNES DÖPAREN

11. Jesu dop
12. Jesus fastar och frestas i öknen

TIDIG VERKSAMHET I GALILEEN

13. Underverk på bröllopet i Kana

TIDIG VERKSAMHET I JUDEEN

14. Första utdrivningen ur templet
15. Nikodemus besök

VERKSAMHET FÖR ANDRA GÅNGEN I GALILEEN

16. Kvinnan vid brunnen
17. Tillkännager sin mission i synagogan
18. Kallar fiskare att bli människofiskare
19. Driver ut en oren ande
20. Botar Petrus svärmor
21. Botar en spetälsk
22. Botar en lam man och förlåter hans synder
23. Festmåltid hos Matteus
24. Botar vid dammen Betesda
25. Predikan: Vittnesbörd om Fadern
26. Botar en mans hand på sabbaten
27. De tolv kallas och ordineras
28. Bergspredikan
29. Botar en officers tjänare
30. Uppväcker en änkas son
31: En kvinna smörjer Jesus
32. Liknelser om himmelriket
33. Stillar en storm
34. Driver ut en legion onda andar
35. Uppväcker Jairus dotter
36. Botar en kvinna med blödningar
37. Mättar fem tusen
38. Går på vattnet
39. Predikan: Livets bröd

VERKSAMHET I NORRA GALILEEN

40. Botar kanaaneiskans dotter
41. Mättar 4 000
42. Petrus vittnesbörd
43. Förklaringsberget (berget Hermon eller Tabor)
44. Botar en pojke med oren ande
45. Mynt från en fisk till tempelskatten
46. Vem är den störste i himmelriket?
47. Liknelse: Den obarmhärtige tjänaren

VERKSAMHET I PEREEN OCH SENARE I JUDEEN

48. De sjuttio utsedda och utsända
49. Kvinnan som ertappas med äktenskapsbrott
50. Botar en blind man på sabbaten
51. Jesu löfte om vila
52. Liknelse: Den barmhärtige samariern
53. Marta och Maria
54. Botar en kvinnan på sabbaten
55. Liknelser: det förlorade fåret, det förlorade myntet, den förlorade sonen
56. Uppväcker Lasarus från de döda
57. Botar tio spetälska
58. Jesus välsignar små barn
59. Den rike unge mannen
60. Liknelse: vingårdsarbetarna
61. Botar två blinda män
62. Betjänar Sackeus

DEN SISTA VECKAN: FÖRSONINGEN OCH UPPSTÅNDELSEN

63. Maria smörjer Jesus
64. Intåget i Jerusalem
65. Förbannar ett fikonträd
66. Kastar ut penningväxlare
67. Ge till kejsaren
68. Det största budet
69. Änkans offergåva
70. Förutsäger tecknen på sin andra ankomst
71. Liknelser: tio jungfrur, talenter, får och getter
72. Den sista måltiden
73. Hjälparen och andra lärdomar
74. Förbön
75. Lidandet i Getsemane
76. Förrådd och arresterad
77. Petrus försvarar Jesus
78. Förhör inför översteprästerna
79. Förhör inför Pilatus
80: Gisslad och hånad
81. Korsfästelsen
82. Jesu begravning
83. Kvinnor finner graven öppen
84. Petrus och Johannes springer till graven
85. Jesus visar sig för Maria
86. Jesus på vägen till Emmaus
87. Kväll: Jesus visar sig för lärjungar
88. Åtta dagar senare: med Thomas
89. ”Var en herde för mina får”
90. Missionsbefallningen
91. Himmelsfärden

Det heliga landet och Jerusalem på Kristi tid

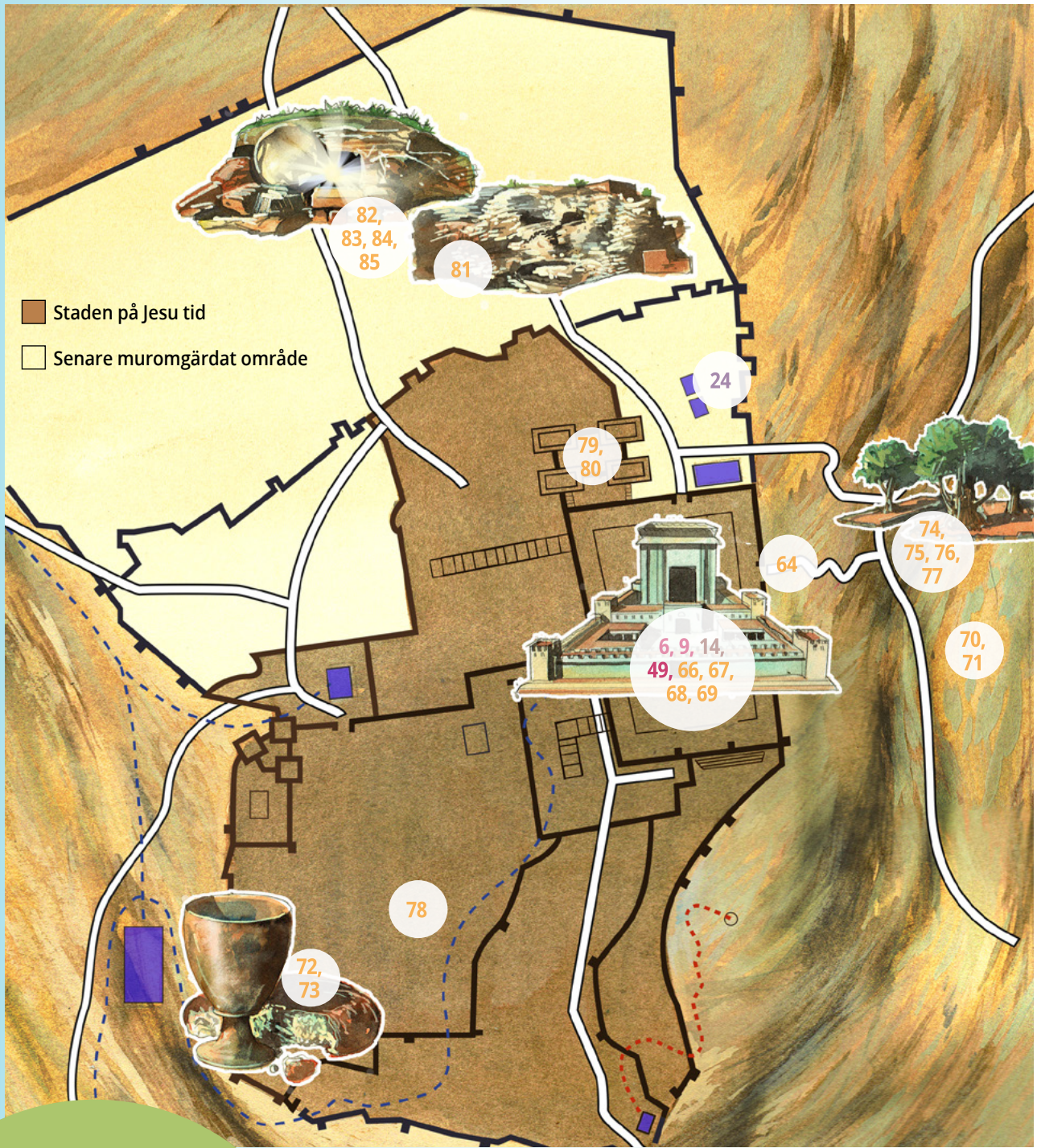

Skanna koden till höger som tar dig till en digital version av den här kartan, för att berika dina personliga skriftstudier och skriftstudier med familjen. Klicka på platser för att upptäcka mer innehåll om händelser och lärdomar ur Jesu Kristi liv, bland annat:

- Skrifterna
- Bilder
- Videor
- Artiklar

ILLUSTRATIONER: LIAM O'FARRELL

UNGA VUXNA

Avsikterna bakom våra prövningar – och våra välsignelser

30

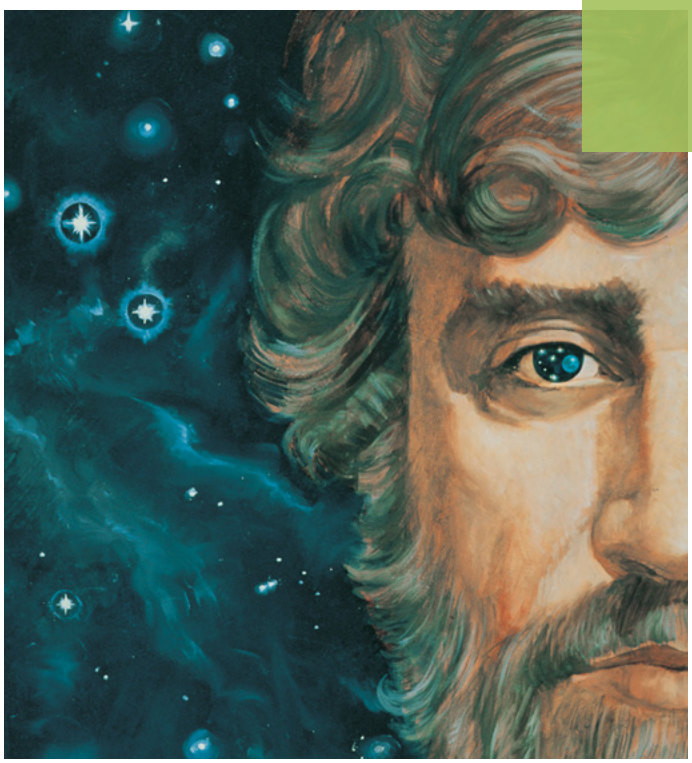

INTE LÄNGRE FRÄMLINGAR

FRÅN OLIKA KULTURER MEN FÖRENADE I TRON

8

I HARMONI MED HERREN

SEX SÄTT ATT KÄNNA IGEN HANS VILJA

40

KOM OCH FÖLJ MIG

INSIKTER OM DE FYRA EVANGELIERNA

44

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

4 02189 10180 4

Lokala sidor

L2 **Hör det då i himlen**
Äldste Emanuel Petrignani

L3 **Med Gud i svampskogen**
Heidi Brändh

L6 **Mirakel på mission**
Syster Stephanie Anderson

L7 **Släktforskardagarna – Upplevelse och succé**
Ingvar Olsson

L8 **En erfarenhet från Släktforskardagarna**
Ulf Strömbom

L9 **Två mycket speciella kallelser**
Jörgen Svensson

L12 **Dumma sätt att dö på**
Ingrid Elinge

L13 **Mitt sinne blev ljusare och mer upplyst**
Leif Carlberg

L14 **Våge Magnusson, en av kyrkans pionjärer**
Ulf Strömbom

L15 **Framtiden underlättas i dag**
Joel Hägglund

Hör det då i himlen

Äldste Emanuel Petrignani, Italien
områdessjuttio, området Centrala Europa

En av de dyrbaraste gåvorna som mina föräldrar gav mig under min barndom var sin kärlek till templet. Deras önskan att tillbedja i templet var konstant och vacklade aldrig, trots det långa avståndet och de höga kostnaderna för att resa till det närmaste templet.

I slutet av 1980-talet, då templet i Bern i Schweiz renoverades, reste min familj till Frankfurt i Tyskland. Jag minns fortfarande tydligt dagen vi kom till templet. Jag var bara nio år, och även om jag och min bror hade följt med våra föräldrar till templet många gånger var den här upplevelsen annorlunda för mig. När vi kom in i gästhemmets reception kände jag en glädje och samhörighet som jag aldrig hade känt tidigare. Jag minns att jag satt där med en känsla av att allt var nytt, överväldigad av en omslutande kärlek. Jag minns att min mor förklarade att känslorna kom från Herrens Ande, som vittnade för mig om att jag var i hans heliga hus. Även om jag inte helt förstod det då så var det uppenbart för mig att det jag kände var en personlig gåva från Herren.

Under 900-talet före Kristus, efter många generationer, hade Israels folk äntligen byggt ett tempel åt Herren. I Kungaboken står invigningsbönen som uppsändes av kung Salomo. Kungen hade samlat folket till en invigningsceremoni och fest till Herrens ära. När de hade placerat förbundsarken i ”det allra heligaste”[1] sänktes ett moln över templet och ”Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus”[2]. Liksom för deras fäder som vandrade i öknen gav Herren sitt folk en tydlig manifestation om sin egen närvaro i templet.[3] Herren gjorde ingen skillnad på ett tillfälligt tabernakel av tyg och ett dyrbart sådant i sten; bägge togs emot av honom eftersom de representerade det bästa som folket kunde uppoffra vid den tiden.

Som en del av invigningsbönen vädjar kung Salomo flera gånger: ”*hör* den bön som din tjänare ber”[4] och att han ska höra sitt folk närhelst de omvänder sig och vänder sig till hans hus. När Salomo ber vet han att templet inte bara välsignar folk och nationer, utan särskilt enskilda och familjer, och säger därför också: ”Om då någon människa … ber och ropar till dig när de var och en känner plågan i sitt hjärta och räcker ut sina händer mot detta hus, hör det då i himlen där du bor och förlåt och utför ditt verk. Ge var och en efter hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta.”[5]

Med åren har den personliga glädje och kärlek som jag kände i Frankfurt den dagen växt till kunskap och större förståelse av vår Fader i himlen, och har välsignat mig med att känna hans kärlek och skräddarsydda råd. I templet har jag börjat förstå att Herren känner till ”plågan i mitt hjärta” och att han hör mig när jag kommer

till templet med tro. En annan sak som jag lärde mig är att det krävs uppoffringar, tro och en önskan att bygga en personlig relation med och ha kunskap om Kristus i templet. Som äldste Bednar har sagt: ”Det är skillnad mellan kyrkobesökande, tiondebetalande medlemmar som då och då skyndar till templet för att gå på en session, och de medlemmar som troget och konsekvent tillber i templet.”[6]

President Nelson sade också: ”Att bygga och underhålla tempel kanske inte förändrar era liv, men er tid i templet gör säkerligen det.”[7] Må vi alla upptäcka glädjen i att tillbe i hans heliga hus där Gud känner till ”plågan i [vårt] hjärta”[5] och hör de böner som vi ber[4]. ■

SLUTNOTER

1. 1 Kungaboken 8:6.
2. 1 Kungaboken 8:10–11.
3. 2 Moseboken 33:7–11.
4. 1 Kungaboken 8:28–30.
5. 1 Kungaboken 8:38–40.
6. David A. Bednar, ”Att ärorikt inneha namn och ställning”, generalkonferensen i april 2009.
7. Russell M. Nelson, ”Bli exemplariska sista dagars heliga”, generalkonferensen i oktober 2018.

LOKALA SIDOR

Med Gud i svampskogen

Heidi Brändh,
Vendelsö församling

Jag följde ofta med mina föräldrar ut i skogen och plockade bär och svamp som barn. Bärplockandet har jag fortsatt med och även dragit med mina egna barn på med jämna mellanrum.

Men svamp hade jag inte plockat som vuxen på samma sätt tills för några år sedan då intresset väcktes till liv igen.

Jag började smått med svampar jag kände igen men upptäckte snabbt att min kunskap var ganska begränsad. Jag införskaffade en svamp-app och började plugga på. Inför varje svampsäsong lärde jag mig känna igen ett par nya svampar som jag glatt höll utkik efter. Men en svamp höll sig väl gömd för mitt öga och det var just den jag verkligen ville ha – kantarellen. Som liten hade jag älskat smörstekta kantareller och det var den svampen som väckt mitt intresse till liv igen. Jag ville så gärna tillaga egna smörstekta kantareller.

Någon enstaka gul kantarell hittade jag på mina turer, men jag längtade efter att hitta ett orört hav av kantareller. Jag insåg dock att jag hade ett litet problem. Jag har väldigt dåligt lokalsinne och för att hitta det gula guldet jag sökte efter så skulle jag behöva bege mig djupt in i skogen där ingen varit och plockat dyrgriparna. Trots gps på mobilen var jag lite försiktig med att ge mig i väg så långt in som jag skulle behöva. Det fanns ju inga garantier om mobiltäckning och fungerande gps.

Jag vände mig till min himmelske Fader i bön. Det kan tyckas vara en ganska banal sak, att be om hjälp med att hitta svamp. Och egentligen var det inte livsviktigt heller, men likväl tog jag upp det i mina kvällsböner.

En fredagskväll när jag var ute hos mina föräldrar som bor på landet utanför Enköping kom tanken till mig att jag skulle ut i skogen och leta svamp. Jag hade egentligen inte tid och avfärdade tanken. Tanken återkom och denna gång med instruktioner om vart

jag skulle åka för att leta efter svampen. Återigen valde jag att avfärda tanken med ursäkten att jag behövde åka hem tidigt nästa morgon och att det redan var så sent att det inte var mycket dagsljus kvar. Tanken återkom tills jag gav med mig och jag bestämde mig för att lite snabbt åka förbi nästa morgon och se om det fanns svamp i den skog jag känt att jag ska till.

Tidigt på lördag morgon satte jag mig i bilen och körde cirka 10 minuter tills jag kom till skogen. Jag parkerade bilen vid sidan av vägen, klev ur och började gå uppför en backe. I just den skogen hade vi plockat blåbär året innan och det var inte en särskilt stor skog så jag hade inga direkta förhoppningar om att hitta några stora mängder svamp, men jag tänkte att jag måste göra ett försök nu när jag känt mig manad. Väl uppe på backkrönet stannade jag till och sände upp en tyst bön om hjälp med att veta åt vilket håll jag skulle gå. Jag berättade även att jag inte hade särskilt mycket tid på mig då jag skulle hemåt under förmiddagen.

Jag tittade åt höger, sedan rakt fram och till sist åt vänster. Jag fick en känsla av att jag skulle gå åt höger. Jag klev rakt in i skogen och hann endast ta några steg innan jag såg något gult lysa bland blåbärsris och löv. Kantareller! Jag plockade dem och lade dem i en hink jag lånat av mina föräldrar då jag inte ens tänkt tanken på att ta med mig svampkorgen när jag åkt hemifrån dagen innan. Jag ställde mig upp och tittade mig återigen omkring för att få en känsla för åt vilket håll jag skulle gå. Återigen fick jag en känsla av riktning. Den här gången skulle jag rakt fram. Efter några meters promenad hittade jag ännu fler kantareller. Så höll jag på. Plockade kantarellerna, tittade upp och kände efter åt vilket håll jag skulle gå, gick åt det hållet och plockade lite fler kantareller.

"Gud väntar ivrigt på möjligheten att besvara era böner och uppfylla era drömmar, liksom han alltid har gjort. Men han kan inte göra det om ni inte ber och han kan det inte om ni inte drömmer. Kort sagt kan han inte göra det om ni inte tror."

– Äldste Jeffrey R. Holland

Jag minns att jag tydligt kände att så länge jag var på rätt väg så hade jag en god känsla inom mig. En känsla om att här hittar jag rätt. Här hittar jag det gula guldet. När jag gick för långt, eller när jag valde fel väg så infann sig inte samma goda känsla. Men känslan återkom när jag korrigerade kursen. Vid ett par tillfällen kände jag att jag skulle gå åt ett visst håll och jag började gå, men efter ett tag var den goda känslan borta trots att jag gått åt det håll jag hade känt att jag borde gå. Jag stannade upp och kände efter och fick en ny ingivelse och hittade efter några steg kantareller. Jag insåg då att hade jag inte först känt mig manad att gå åt ett visst håll för att sedan svänga av mot ett annat håll så hade jag inte hittat just de kantarellerna. Från det andra hållet hade kantarellerna varit så väl gömda att jag inte hade sett dem.

Jag var inte i skogen särskilt länge den dagen men kom ändå hem med en hink nästan helt fylld med gula, fina kantareller.

Jag har många gånger efteråt funderat på den händelsen och alla lärdomar och paralleller jag kan dra till evangeliet.

1. Gud hör bön och bryr sig om det lilla

En bön om att hitta svamp i skogen kan tyckas ganska alldaglig och rätt oviktig i det stora hela när man ser hur världen ser ut. När man ser hur mycket större behov det finns av lindring och hjälp i världen så är en önskan att hitta svamp ganska långt ner på listan med prioriteringar. Och faktum är att det inte var det viktigaste i mitt liv, det var något jag gärna ville men inget jag skulle sörja över om jag inte fick vara med om.

Men Gud bryr sig. Han bryr sig om våra stora drömmar och våra små drömmar och önskningar. Han vill välsigna oss, han vill skänka oss glädje och han bryr sig om oss i det lilla. Äldste Jeffrey R. Holland

har sagt: ”Gud väntar ivrigt på möjligheten att besvara era böner och uppfylla era drömmar, liksom han alltid har gjort. Men han kan inte göra det om ni inte ber och han kan det inte om ni inte drömmer. Kort sagt kan han inte göra det om ni inte tror.” (Jeffrey R. Holland, ”Denna, den största av alla tidsutdelningar”, *Liahona* juli 2007, s. 20).

2. Vi får ett steg i taget

Precis som Kristus gick ”från nåd till nåd” (Läran och förbunden 93:13) så får vi lära oss en sak i taget. Det är sällan vi får hela bilden klar för oss direkt. Vi har en riktning eller en tanke, men vet inte riktigt alla steg vi ska ta eller hur vi ska lösa allt vi står inför. Det är så Gud arbetar. Vi får lite i taget och vi måste ta ett steg i tro för att sedan få nästa steg.

Så var det i svampskogen. Jag fick inte en stor karta över var alla svampar låg som jag sedan bara kunde följa för att gå och plocka svamparna tills jag hittat alla. Jag fick ett steg i taget, en riktning åt gången. Jag fick emellanåt stanna upp och be om mer vägledning, lyssna och känna efter och sedan agera på känslan. Ibland fick jag börja gå åt ett håll för att sedan få en känsla av att jag skulle åt ett annat håll. Men hela tiden ett steg i taget och hela tiden i rörelse.

Gud kan vägleda oss när vi rör på oss, när vi visar tro och vill gå framåt. När vi vänder oss till honom och överväger alternativen kan han ge oss svar på vilket steg som är bäst just nu.

3. Anden kan leda oss på våra vägar

Anden leder oss på vår väg. Vår uppgift är att söka hans vägledning. I det ingår att fundera över våra alternativ, själv hitta lösningar och fatta beslut om vad vi tycker är bäst. Vi behöver även be till vår himmelske Fader och be om hjälp och vägledning och sedan agera på de maningar vi får. Jag är tacksam över att jag till slut lyssnade på maningen att gå ut i svampskogen.

Ibland gör vi fel i livet av olika anledningar. När vi gör fel kan det vara svårt att känna Anden. Så var det för mig när jag letade svamp. När jag gick åt fel håll försvann den goda känsla jag hade när jag gick åt rätt håll, men när jag vände om och gick åt rätt håll återkom den goda känslan. På samma sätt kan vi vända om och ta oss tillbaka på rätt stig igen när vi gör fel i livet. När vi gör det får vi återigen njuta av den goda känslan av Andens sällskap.

Ibland är felstegen medvetna eller avsiktliga. Ibland är de inte det. Det kan kännas som att vi har gått fel trots att vi följt de maningar vi fått. Men i de situationerna är vi inte på fel väg utan vi ser helt enkelt inte det Gud ser. Som med kantarellerna jag inte hade hittat om jag inte först gått åt ett håll för att sedan fortsätta åt ett annat håll.

Så är det emellanåt även med Guds maningar. Han leder oss i en riktning för att vi ska lära oss något som vi behöver kunna inför något annat han har planerat för oss. Eller för att vi inte kan ta oss till en viss plats den väg vi tänkt gå. Vi kanske måste vara på en plats för att träffa personer vi behöver hjälpa eller som får möjlighet att hjälpa oss. Anden kanske manar oss att göra saker, som att tacka ja till ett jobb eller påbörja utbildningar eller andra viktiga saker i livet, men när vi väl är där inser vi att det inte är rätt för oss. Ibland manas vi till att göra saker just för att vi ska veta att det är fel väg att ta, så att vi fullt ut kan släppa taget om de sakerna.

Oavsett om vi går fel medvetet, om vi hamnar fel av misstag eller om vi letar efter rätt väg så kan Anden leda oss. Han kan hjälpa oss ett steg i taget. Vi behöver våga lita på vägledningen vi får och ta ett eller flera steg i tro och lita på att mer vägledning kommer när vi behöver det. För vägledningen kommer. Gud överger oss inte och låter oss inte gå förlorade.

Det här är bara några av de lärdomarna jag tog med mig från den turen ut i svampskogen. Jag känner en stor tacksamhet över att Gud bryr sig om mig i det lilla och vill att jag ska vara lycklig. Jag är tacksam över att Anden vägleder mig och hjälper mig när jag utövar tro i livet. Jag är tacksam över att Gud vandrar med mig på min stig oavsett om den leder mig ut i svampskogen eller på andra vägar. ■

Mirakel på mission

Syster Stephanie Anderson,
Sverigemissionen Stockholm

Varje vecka talar vi med vårt barnbarn Ethan som är på mission i Colombia. Den här veckan frågade han oss vilken som var veckans andliga höjdpunkt för oss. Min man och jag tittade på varandra för att få svar på frågan. Det hade inte hänt något särskilt, bara varit en vanlig vecka. Vi arbetar på kontoret och sköter missionens angelägenheter och tjänar närhelst vi kan.

Eftersom jag hade det här i tankarna nästa dag mejlade jag till missionärerna och bad dem dela med sig av mirakel de upplevt så att jag kunde lägga in det i vårt nyhetsbrev. Jag fick några stycken och det värmde mitt hjärta att läsa dem och se hur Gud leder deras stigar.

Samtidigt arbetade jag på ett projekt och jag kämpade verkligen, för jag visste inte hur man gjorde det och jag hade inte heller det dataprogram jag behövde för att klara av det. För att inte bli för detaljerad här så försökte jag klara av projektet med hjälp av mitt eget förstånd. Men till slut lyssnade jag på Anden och när jag bad om hjälp föll allt på plats. Jag hade en deadline och jag var helt säker på att jag inte skulle hinna bli klar, men det gjorde jag. Det är fantastiskt hur saker och ting fungerar när vi låter Anden leda oss.

Nu till min senaste erfarenhet. På onsdagskvällen åkte min make och jag till templet, något som vi gjort minst ett dussin gånger sedan vi kommit till Sverige. Men den här gången blev vi erbjudna hörlurar för att lyssna på engelska. Vi kände båda två att det förhöjde vår upplevelse att lyssna på engelska i stället för att läsa texten. Det är otroligt hur man kan absorbera och förstå något så mycket bättre genom att höra! Vi kunde knappt förstå vilken skillnad den enkla saken hade gjort för vår tempelupplevelse.

Syster Stephanie Anderson kommer från Minnesota och har fyra barn och sjutton barnbarn.

Tack Ethan för att du frågade efter våra andliga upplevelser. Vi har sådana dagligen och jag vet att Herren är engagerad i detaljerna. Jag älskar temat för ungdomarna det här året och även det som funnits i Kom och följ mig-programmet, Ordspråksboken 3:5–6: ”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så ska han jämna dina stigar.”

I morse läste jag ett generalkonferenstal av äldste Ulisses Soares, ”I förundran över Kristus och hans evangelium”. Han säger: ”När vi verkligen känner förundran över Jesus Kristus och hans evangelium är vi gladare, vi har mer entusiasm för Guds verk och vi känner igen Guds hand i allting … Herren själv lovade jämna våra stigar om vi förtröstar på honom av hela vårt hjärta, räknar med honom på alla våra vägar och inte förlitar oss på vårt förstånd.”

Jag förundras över Kristi fullkomliga kärlek till var och en av oss och över hans oändliga försoning. Jag vet inget bättre sätt att få sann glädje än genom att tjäna Herren och hans barn. Att tjäna i Sverigemissionen har varit en stor välsignelse i vårt liv. Jag älskar den glädje det ger oss varje dag då vi strävar efter att förlita oss på Herren och låter honom leda våra stigar. Allt är bättre med Herren på vår sida. ■

Bakre raden fr.v. Keith Penfold, Ulf Duvemyr, Urban Girhammar, Ulf Strömbom, Lars Malm, Anders Rydström, Pär Lohman, Sven Luthman, Bill Nordén, Torill Nordén. Mittenraden fr.v. Solveig Strömbom, Sonja Malm, Berit Vennerholm, Per Hyldetoft, Hisako Luthman. Främre raden fr.v. Ingvar Olsson, Barbro Olsson, Bengt Svedjot, Ingrid Rydström.
Frånvarande Agne Frid, Bill och Annie Helles Clarén.

Släktforskardagarna – Upplevelse och succé

Ingvar Olsson,
Handens församling

Sedan 1987 hålls Släktforskardagarna i augusti varje år som en återkommande genealogisk sammankomst. Arrangör är Sveriges släktforskarförbund tillsammans med en eller flera av dess 170 anslutna medlemsföreningar. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga deltar varje år genom att bygga upp en ansenligt stor monter och presentera det digitala släktforskningsprogrammet FamilySearch.

År 2022 hölls släktforskardagarna i Skövde Arena under två dagar. Totalt var det 102 utställare från släktforsknings- och hembygdsföreningar runt om hela Sverige samt några från Tyskland. Allt tänkbart för släktforskning och hembygdshistoria fanns att ta del av. Hela dagarna hölls föreläsningar för mässans besökare och de spände över många ämnen.

FamilySearch hade i år ett stort team som först byggde och sedan tog emot besökare i montern. Vi var 21 personer med olika uppgifter. Ingrid Rydström var huvudansvarig. Hon hade tillsammans med maken Anders och monterchefen Sonja Malm stått för det gedigna för- och planeringsarbetet.

I stort kan man säga att vår monter hade två delar. En presentationsdel där FamilySearch på olika sätt presenterades. Den andra delen var en handledningsdel där besökare kunde få enskild undervisning i hur man använder FamilySearch. Besökarna lärde sig programmet genom att få hjälp i att söka i sin släkt. På en stor skärm rullade hela tiden information om FamilySearch och våra hålltider för presentationerna.

Vi hade fyra personer som välkomnade besökare och tio handledare som guidade besökare i FamilySearch och andra släktforskningsprogram, vid någon av de sju datorerna. Runt 440 personer fick individuell hjälp av handledarna att använda FamilySearch och finna sina förfäder. En man lade genom sitt nya FamilySearch-konto in 25 000 nya namn till FamilySearch stora globala familjeträd med 1,4 miljarder namn! Vi hade också tre presentatörer som

Anders Rydström välkomnar besökare till montern.

talade vid fem tillfällen var vid vår monter. Dessa presentationer samlade cirka 330 besökare.

Vi räknade ihop att det gjordes runt 1 950 besök vid vår monter, vilket var många med tanke på att det var totalt 2 600–2 800 besökare som kom till släktforskardagarna.

Det var en fin erfarenhet att under dessa dagar träffa så många personer ”vars hjärtan är vända till sina fäder”. Mycket frivilligt arbete läggs ned för att finna, förstå och dokumentera om sina rötter. Det finns ett stort och genuint intresse för släktforskning i stora delar av världen och FamilySearch är ett välkänt namn i dessa kretsar. Den digitala teknikens utveckling används till att göra programmen enkla, användarvänliga och tillgängliga. Alla som använder en dator kan lära sig att släktforska. De som börjar med detta upplever att de är en del av något stort som är betydelsefullt och fortsätter gärna.

Nästa år i augusti står Östersund som värd för släktforskardagarna. Vi ses då. ■

Alla våra handledare är upptagna av besökare.

Ulf Duvemyr guidar besökare i FamilySearch.

En erfarenhet från Släktforskardagarna

Ulf Strömbom,
Borås församling

En kvinna kom till mig och berättade att hon hade en släkting som hade försvunnit i USA. ”Det enda vi har kvar är ett halvt brev”, sa hon. ”Ett halvt brev, där han tydligen skrev hem till Sverige och berättade att han hade överlevt den stora jordbävningen i Kalifornien 1904. Men vad som hände med honom sedan, det vet vi inte”, sa hon. ”Vi har ingen adress eller något annat.”

Uppgifterna om mannen skrevs in i FamilySearch och strax kom det listor med uppgifter om personer med detta namn. En av uppgifterna stämde helt. Vi kunde då leta vidare och i en folkräkning några år senare fanns han också, då med fru och barn. Kvinnan var så glad att hon småhoppade på golvet. ”Då kanske vi till och med har levande släktingar i USA”, sa hon. Hon var förundrad över att allt detta var gratis och tillgängligt för alla. Hon gick därifrån med ett brett leende. ■

Två mycket speciella kallelser

Jörgen Svensson,
Helsingborgs församling

Liahonas lokala sidor har haft artiklar där vi fått lära känna de bröder i Sverige som tjänar som patriarker. Vi har läst om Arne Hedberg som tjänar i Stockholms stav, Erik Nilsson i Göteborgs stav och Bruno Klarin i Stockholms södra stav. Nu har turen kommit till Jörgen Svensson som tjänar som patriark i Malmö stav. Medan de tre tidigare bröderna haft trofasta föräldrar som gått framför dem i kyrkan är broder Svensson, främst tack vare sin hustru Viveka, omvänd till evangeliet i vuxen ålder. Jörgen och Viveka har varit gifta i 37 år och de bor i Helsingborg. De har sina sex barn och sju barnbarn bosatta i Skåne, Blekinge, Halland och Uppland. Jörgen har jobbat på lasarettslaboratoriet i Helsingborg, som chef för driftslabbet på Boliden Kemi och som ombudsman på fackföreningen SIF. Nu har han en enskild firma inom trädgårdsskötsel och jobbar när han har lust och när vädret är fint.

Viveka och Jörgen Svensson 2012.

Jag träffade min hustru Viveka på dansgolvet 1983 och där diskuterade vi Bibeln! Ja, vi dansade också. Viveka var nydöpt och hade varit i Kristianstad, min hemstad, på besök i kyrkan på Lyckans väg. Det var så vi började prata om evangeliet och det var det som ledde till att jag så småningom ingick förbund med Herren och blev medlem i hans kyrka. Detta dröjde dock ytterligare nästan fem år och då hade jag och Viveka varit gifta i två och ett halvt år.

Jag tog till mig mer och mer av det jag lärde av medlemmar och missionärer. Jag kommer speciellt ihåg att en profet lärde att det inte bara var familjen man skulle avsätta tid för varje vecka, utan också att föräldrarna regelbundet skulle ta sig tid tillsammans utan barn. ”Det bästa du kan göra för dina barn är att älska deras mor”, var ett annat råd jag lyssnade till. Jag hade ett havererat äktenskap bakom mig och visste av erfarenhet hur viktiga de här lärdomarna är.

Genom president Monson bekräftades dessa råd för mig också då Malmö stav skulle organiseras 1996. Jag blev kallad att träffa honom för en intervju på lördagsförmiddagen. Men då hade jag sedan tidigare lovat min hustru att jag skulle ta hand om barnen. Viveka kunde inte flytta sin aktivitet, så jag sa till personen som ringde att jag ”tyvärr inte kunde komma”. När jag senare ändå fick träffa president Monson sa han: ”Jag vet att du har dina prioriteringar rätt när du sätter din hustru före mig.” Han kallade mig sedan till den förste biskopen i Helsingborgs församling.

En annan av de principer som jag tidigt tog till mig var oberoende. Jag tycker om att odla och tanken på oberoende tilltalade mig. Jag har aldrig tyckt om att vara skuldsatt heller. ”Den som är i skuld är inte fri.” Som nygifta skaffade jag och Viveka oss ett hemförråd av sådant vi

Viveka och Jörgen 1984.

använde. Pojkarna tyckte speciellt om vårt förråd av choklad, snacks och andra godsaker. Vi kompletterade hemförrådet efterhand och det enda som är kvar från den tiden är lite helt vete och en handkvarn.

Även om jag hade frågor kvar när jag döpte mig, hade jag sett att det som kyrkan lärde ut fungerade. Jag vågade ta steget fullt ut den 7 december 1987. Innan dess hade många ansett mig vara en ”torr medlem”. Förutom min tro på kyrkans principer, var det äktenskapet med Viveka, samt vänskapen med medlemsfamiljerna Rasmusson och Wrang som var avgörande. De respekterade mig som jag var och tjatade inte på mig hela tiden att jag skulle döpas. Viveka och jag läste Mormons bok tillsammans på kvällarna och det var när vi hade läst ut den, och efter en resa till södra Kina, som jag bestämde mig.

Viveka och jag hade fått andliga upplevelser tillsammans i Kina, bland annat när vi besökte kyrkan i Hongkong (det nuvarande templet). Vi träffade en medlem som städade där. Han hette Sei och han visade oss runt. Vi sjöng en psalm tillsammans, han på mandarin och vi på svenska.

Det var Claus Wrang som döpte mig och Bertil Rasmusson som konfirmerade mig. I välsignelsen nämnde Bertil att jag skulle bli en ”frälsare på Sions berg”. Jag tror inte jag riktigt förstod vad det betydde, men tre månader senare träffade jag min morbror Sven tillsammans med min mor. Sven hade gjort en del släktforskning som jag fick ta del av. Men det bästa med besöket var att han också delade med sig av många historier om min morfar och mormor, berättelser som jag spelade in på band. Morfar dog när jag var tre år och mormor innan jag fyllt ett. Med morbror Svens hjälp, hans inspelade berättelser på klingande göingska och genom besök på landsarkivet i Lund har jag lärt känna min morfar och mormor. Tillsammans besökte vi också platser där mina släktingar bott, bland annat den gård där min mor föddes. Mor var så glad att få komma tillbaka, att känna igen sig

I Hong Kong 1987.

I den betydelsefulla odlingslotten.

och minnas sin barndom där. Jag är så glad att jag har kunnat göra ställföreträdande arbete för dem och många andra släktingar i templet.

Det är underbart att vara patriark, med min hustru som skrivare vid min sida. Jag känner Faderns och Kristus obegränsade kärlek till alla människor på jorden, speciellt de jag lägger mina händer på för att förmedla den patriarkaliska välsignelsen. Det är samma känsla jag får när jag verkar som beseglare i templet i Köpenhamn. Detta är verkligen två mycket speciella kallelser. Herrens Ande är stark i templet. Viveka och jag lärde oss mycket under de tre år jag verkade som rådgivare till tempelpresident Ingvar Olsson och Viveka som assistent till Barbro Olsson. Det var verkligen speciellt att få öppna templet för besökarna, och på kvällen innan jag stängde, få gå runt alldeles ensam i Herrens hus. Herren finns i templet. Det är verkligen hans hus.

Jag är tacksam för det tjänande Viveka och jag har fått göra tillsammans. Vi hade förmånen att vara administrativt ansvariga för FSY Skandinavien 2022. Det var mycket jobb, men allt vägdes upp av att få se kyrkans ungdomar glada och entusiastiska, ungdomar som lever efter evangeliets normer, tar hand om varandra, lär och har en underbar tid tillsammans. Kyrkan är i goda händer när dessa ungdomar växer upp och blir ledare.

Andra andliga upplevelser, eller uppenbarelser, får jag i naturen. Jag tycker om att vara ute, att ligga på knä och rensa ogräs, se maten växa på odlingslotten, känna doften från jorden när jag höstgräver och vinden från havet i ansiktet vid Pålsjöbadet.

Jag är så tacksam för dem som ledde mig till kyrkan och evangeliet, för att jag till sist vågade ta steget att döpas och att sedan lära mig steg för steg att leva för det celestiala riket. Framför allt är jag tacksam för Jesus Kristus som tog på sig mina fel och brister och gjorde det möjligt för mig att komma tillbaka till mina himmelska föräldrar med hela min familj. ■

Till tjänst under FSY 2022.

Tack vare evangeliet så känner vi till både vad vår möjliga belöning och vårt straff kan bli – och att vi själva styr vårt öde.

Dumma sätt att dö på

Ingrid Elinge,
Umeå gren

År 2012 gjorde Metro Trains i Melbourne, Australien en reklamfilm med titeln ”Dumb ways to die” (översatt till svenska blir det: ”Dumma sätt att dö på”). I denna film visar de med hjälp av animerade figurer och en medryckande sång flera löjliga sätt som man kan dö på – irritera en grizzlybjörn, ta av sig hjälmen när man är ute i rymden, sälja sina båda njurar – som man som tittare kan le åt då det är så oresonligt att någon medvetet skulle agera på det sättet, innan de kommer till huvudpoängen: gå inte för nära perrongkanten, du kan bli träffad av ett tåg.

Denna reklamfilm var väldigt effektiv i att visa att beteendemönster som vi genom vana och ett kollektivt beteende har anammat som norm egentligen har konsekvenser med ett högt pris: ditt liv.

Då kommer frågan som vi behöver ställa oss: Vilka dumma sätt väljer vi att *andligt* dö på?

I 1 Nephi kapitel 8 får vi läsa om Lehis syn med trädet, ledstången och floden. Frälsningen, vägen dit och död genom oaktsamhet beskrivs. Alla kunde inte ta sig hela vägen fram till målet fastän vägen var tydligt utstakad framför dem. De gick för nära kanten och ramlade i, förlorade för evigt. Ingen skulle självmant ha valt ett sådant öde om man hade lagt ner närmare eftertanke. Tack vare evangeliet så känner vi till både vad vår möjliga belöning och vårt straff kan bli – och att vi själva styr vårt öde.

Fienden kommer in om natten, just det tillfälle när vi sänker vår gard, eftersom Satan aldrig vilar – han endast väntar, precis som det beskrivs i liknelsen i Läran och förbunden kapitel 101 med trädgården som förstörs av fienden på grund av de försumliga tjänarna. Vilka ageranden är vi slapphänta med, vad väljer vi att ignorera för att det i stunden är enklast – vilket kommer resultera i att vår kurs, grad efter grad, inte längre pekar mot norr och vi har hamnat

på ett ställe som vi aldrig velat komma till. Vilka obekväma sanningar behöver vi erkänna, och vilka ansträngningar behöver vi utföra för att hålla fienden ute – och oss själva långt borta från den bildliga tågperrongens kant?

En anonym person på internet sade denna goda tanke: ”Vi talar alltid om att om man åker tillbaka i tiden så ska man inte göra minsta lilla förändring då det kan ge stora konsekvenser i framtiden, men vi talar aldrig om att våra val just nu kan påverka framtiden på samma sätt.”

Vi ska inte glömma bort att det pågår en andlig kamp där vårt liv – vårt eviga liv – är vår insats och vi står mitt i korselden. Vår fysiska kropp kommer att dö, oavsett hur vi agerar. Väljer vi att leva eller att dö? Vår själ kommer att få leva med konsekvenserna i all evighet. ■

Mitt sinne blev ljusare och mer upplyst

Leif Carlberg,
Eskilstuna gren

Jag har alltid varit intresserad av historia. Därför släppte jag in missionärerna när de en dag stod utanför dörren med en Mormons bok som de förklarade var en historisk uppteckning om ett forntida amerikanskt folk. Undervisningen blev något av en katastrof, särskilt för mig och den nya äldsten som knappt kunde svenska. När de sedan ville att jag skulle avsluta med en bön, så fick jag inte fram ett ord där vi stod på knä. De besökte mig en gång till med ett liknande resultat och när de tredje gången mötte mig i dörren på väg ut med en vinflaska i påsen gav de upp. Men jag fick behålla Mormons bok och en tid senare började jag ta fram den då och då. Jag märkte efter ett tag att jag fick frid och trygghet när jag läste den. Så jag fortsatte med det, särskilt på kvällarna innan sängdags. När jag även märkte att mitt sinne blev ljusare och mer upplyst, ville jag omvända mig. Men då var tiden inne för min militärtjänst, och jag tänkte i min enfald att jag skulle göra det efter lumpen.

När jag en vecka efter att ha muckat satt i min truck på Volvo BMs anläggning i Eskilstuna, hörde jag tydligt en röst inom mig som sa: ”Ja Leif, nu har du gjort lumpen. Hur ska du ha det?” Då började en stor kamp inom mig. Det var som om två sidor slogs om mig. Den ena sidan la fram sina argument, och den andra sina. Efter flera timmars plåga bestämde jag mig för att jag ville göra det goda. Jag ville tillhöra Gud. Då kom Guds Ande över mig där jag satt i trucken. Jag kände Guds godhet. När Gud presenterade Jesus Kristus för mig, och jag kände hans kärlek till mig, grät jag hejdlöst. Jag kunde inte förstå hur han kunde älska mig, jag som var så usel och ovärdig. Jag såg också Kristus utsträckta armar i en syn för

Leif och Gun Carlberg.

mitt inre. De var fulla med blod. Inte så där som det ofta återges på en del bilder, utan underarmarna var täckta av blod som rann ned från armbågarna. Då kände jag och förstod vad Kristus hade gjort för mig och att han är min personliga Frälsare. Sedan den stunden började jag på min omvändelse. Jag gjorde allt vad jag förstod och trodde var rätt.

Jag letade efter kyrkan, men den var nerlagd och fanns inte i Eskilstuna längre, så jag besökte en del andra kyrkor. När jag en dag kom till statskyrkan i Fröslunda där jag bodde, blev jag bekant med prästen där. Han blev mycket förvånad över att jag kommit till tro genom Mormons bok, så han gav mig en Bibel och den läste jag också, tillsammans med Mormons bok.

Efter en tid hörde jag av en kamrat att hans mamma hade haft besök av missionärerna, så på kvällarna åkte jag till det området och letade efter dem. Någon månad senare ringde det på min dörr och där stod det tre missionärer iförda hatt. ”Kom in, kom in”, sa jag till dem. ”Jag vill döpa mig.” De förklarade att de måste undervisa mig först. ”Det behövs inte”, sa jag. ”Jag vet att kyrkan är sann.” Men de fick som de ville, och det var bra det.

Några veckor senare döptes jag i Västerås, där kyrkan fanns. Så dit åkte jag på söndagarna. Där träffade jag Harry och Mildred Gustafson som också bodde i Eskilstuna. Senare kom Bo Renman med familj och då kunde Eskilstuna organiseras som en beroende gren till Västerås.

I Liahonas oktobernummer för 2022 berättar Leif Carlberg om hur han 1981 gifter sig med Gun och hur hon tar emot evangeliet. Paret har två söner, Martin och Dennis, som med sina familjer tillhör Drammens församling i Norge respektive Västerås gren. ■

Leif med ett av barnbarnen.

Våge Magnusson, en av kyrkans pionjärer

Ulf Strömbom,
Borås församling

Bland Våges släktingar och vänner finns det något som de kallar ”Våge-skämt”. Det är ett skämt där ett ord kan betyda olika saker. Ett typiskt Våge-skämt är: ”Har du hört det där skämtet om kaffet. Har du inte det? Det var svagt.”

Våge, han heter faktiskt så, föddes i Reftele i Småland som ett av sju barn. När hans mamma blev änka flyttade familjen till Borås, där det fanns gott om jobb inom textilindustrin. Våge träffade sin blivande fru, Berna, på sin äldste brors bröllop. Våge och Berna gifte sig 1956. Våges tvillingbror Verner gifte sig med Bernas syster, så det blev ett dubbelbröllop.

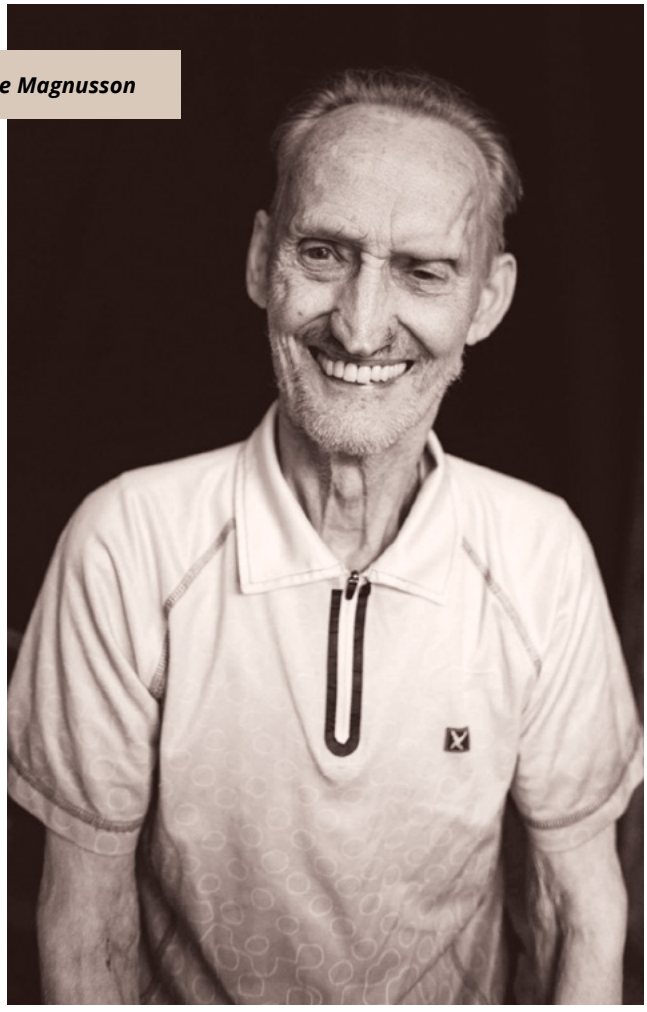

Våge Magnusson

När Våge jobbade på en snickerifabrik, råkade han ut för en olycka där några av hans fingrar fastnade i maskinen. ”Jag är handikapad”, säger Våge på sitt skojfriska sätt och visar upp sin hand där några fingertoppar saknas.

Efter några år startade Våge ett eget företag i byggbranschen och byggde hus, både lösvirkeshus och monteringsfärdiga. Hur många hus han byggt genom åren har han tappat räkningen på. 1962 ringde missionärerna på dörren. Våge och Berna undervisades och fick ganska snabbt egna vittnesbörd. De och deras äldsta barn döptes i Borås gren. Grenen bestod då av ett 20-tal aktiva medlemmar.

”Den underbare Bernt Perciwall var grenspresident och han tog hand om mig, blev min mentor och lärde mig allt jag behövde”, berättar Våge, som ganska snart blev kallad som äldstekvorumspresident och därefter kallades han som grenspresident. Våge var sedan grenspresident i Borås i 17 år.

”För det mesta var det väldigt roligt och jag trivdes med mitt ämbete. På den tiden fick ju en grenspresident göra allt. Sköta ekonomin, städa kapellet och hålla ordning på tomt och trädgård, förutom att man alltid behövde tala och undervisa. Jag var såväl seminarielärare som institutlärare och scoutledare”, berättar Våge. ”Och kamrer och verkställande sekreterare.”

”Det som var jobbigast var nog att det fanns några äldre systrar i Hjälpföreningen som styrde och ställde. Ibland hade de kafferep i kyrkan. Och så hade Hjälpföreningen sin egen budget på den tiden och de ansåg inte att grenspresidenten hade något att göra med vad de använde pengarna till. Där behövde jag mycket tålamod och mycket överbevisning, innan vi följde kyrkans riktlinjer”, berättar Våge.

Efter ungefär 17 år som grenspresident, kallades han som medlem i stavens högråd. ”Men jag var så kort så jag kallade mig för lågråd”, skrattar Våge. I skrivande stund är Våge rådgivare i söndagsskolan i Borås församling. Han har förblivit aktiv i kyrkan i alla år och har ett gediget vittnesbörd om det återställda evangeliet.

Våge och Berna har 7 barn, 27 barnbarn och 16 barnbarnsbarn. Familjen är utspridd över landet och även till andra länder i världen. Trots att han närmar sig 90 år är Våge pigg och vital. Och har alltid glimten i ögat och beredd att leverera ett Våge-skämt: ”Vem som helst kan göra en tavla. Men för att göra en ram krävs det list.” ■

Framtiden underlättas i dag

Joel Hägglund,
Vendelsö församling

Länge har jag gått och tänkt att det finns för många flaskor i duschutrymmet. Kortklippt som jag är det nästan så att det är för mycket med en schampoflaska, så den där balsamflaskan har ju bara varit ett stort frågetecken. Allt eftersom tiden har förflutit och döttrarna har fått min familj att växa har jag fått anledning att fundera mer på detta badrumsfenomen. Den teoretiska funktionen är att balsam motverkar schampots avfettande egenskaper. I praktiken innebär detta att de inte bara skyddar håret eller ger det ett glansigare utseende, utan det gör det även mer

lättkammat. Och det är detta sista funktionsområde som har gett mig ett nytt förtroende för min fru som tvunget lägger en liten slant på något som inte alls hjälper mig direkt, men däremot indirekt är det en otrolig produkt som har gjort efter-dusch-proceduren tillsammans med mina döttrar till en ren fröjd. I min enfald har jag i tidssparartänk skippat detta moment av balsamering för att i stället behöva lägga ner mer tid än den sparade på alternativet att be mitt barn att sluta gråta eller hota om att de kan få min frisyr om de inte håller tyst.

Här har vi något som kan få ens vardag att gå lite smidigare. Och något annat som också kan underlätta vår vandring på jorden är evangeliet. Tar vi del av evangeliet i våra liv blir vardagen mindre trasslig. Involverar vi vår himmelske Fader i våra timliga förehavanden kan vi få njuta av gudomlig intervention där vi hade fallit kort på egen hand.

Involverar vi vår himmelske Fader i våra timliga förehavanden kan vi få njuta av gudomlig intervention där vi hade fallit kort på egen hand.

Prioriterar vi att uppsända en bön om att involvera Guds vakande hand då vi annars skulle skynda på för att ensamma utföra uppgiften och förlita oss på köttslig arm. Jag ska här erkänna att jag fallerat på denna punkt. Min fru påminde mig om att jag nog inte ska försöka klara av mina förehavanden på egen hand, Herren finns bredvid oss och längtar att få bjuda på sina välsignelser.

Liksom balsam i Bibeln nämns i egenskap som läkemedel för sårbehandling, är i min mening evangeliet den behandlande balsamen för själens krämpor. Så låt oss nu låta Herrens ord få genomsyra våra liv och må våra långhåriga vänner aldrig få en tova. ■

”Liksom balsam i Bibeln nämns i egenskap som läkemedel för sårbehandling, är i min mening evangeliet den behandlande balsamen för själens krämpor.”